

Advent

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

10/2009

**POSELSTVÍ
NADĚJE**

**Přednášky
modlitebního
týdne**

ÚVOD

Sestry a bratři,

modlitební týden je každoročně příležitostí, aby se církev po celém světě sešla, společně chválila Boha, naslouchala jeho slovu a modlila se. Chtěl bych Vás vybídnout, abyste nezapomínali na modlitbu.

Svět je v dnešní době naplněn úzkostí. Lidé jsou dezorientovaní. Modleme se za lidstvo, aby mohlo najít pravou naději a pokoj v Ježíši Kristu. Modleme se za církev, aby se mohla stát Božím nástrojem, a tak přispět k rozšíření křesťanské naděje. Bůh drží ve svých rukou nejen naši osobní budoucnost, ale i budoucnost své církve a světa.

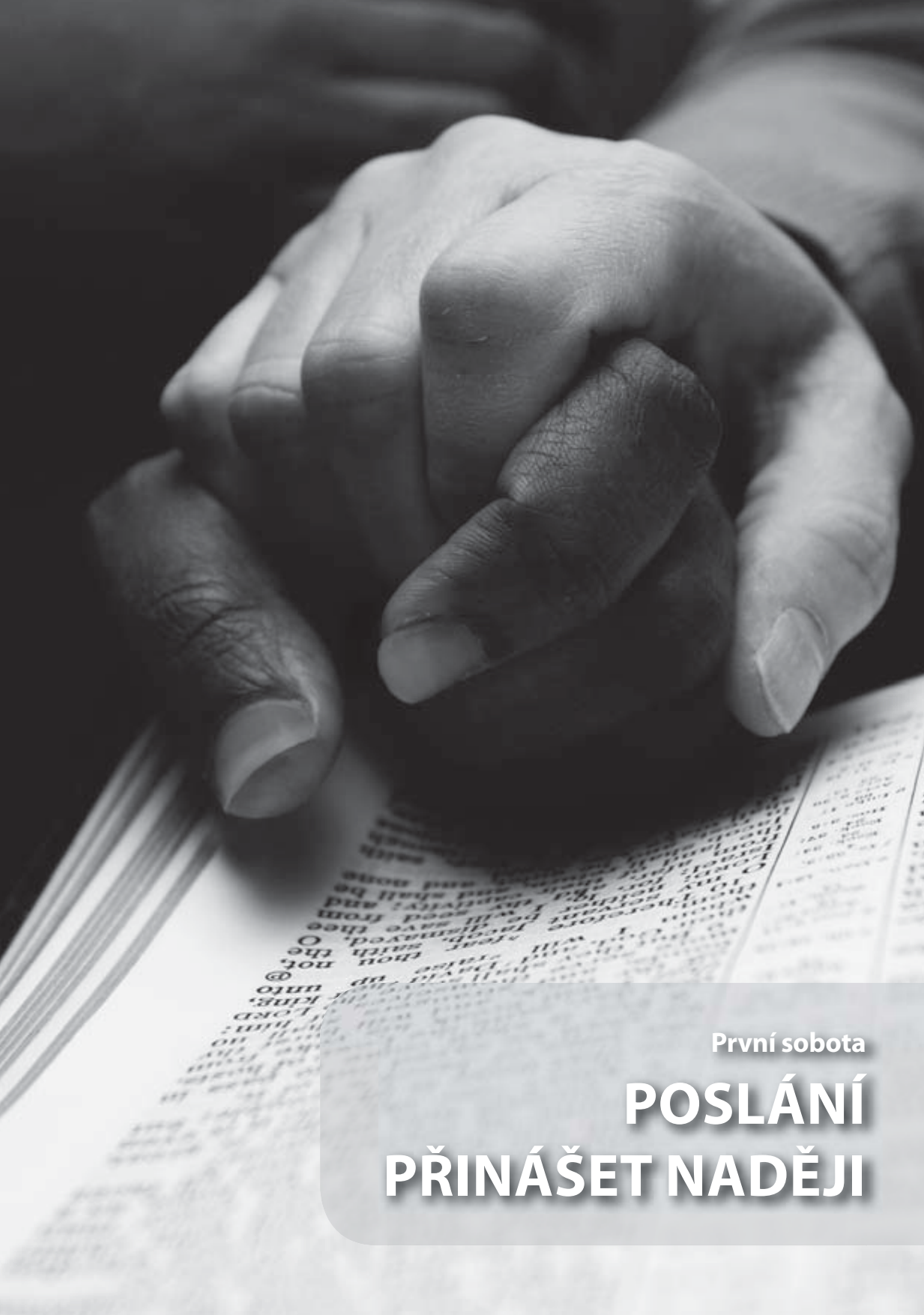
Je to přednost, že jsme součástí Božího plánu a můžeme přinášet světu naději. Toto poslání není výsledkem lidského rozhodnutí, ale činem Boha, který se z lásky vydal na misijní cestu, aby hříšné lidské rase přinesl naději a spasení. Jeho motivem byla láska. Stejný motiv k našemu poslání potřebujeme i my.

Naše církev je hnutím naděje. Naším posláním je přinášet naději lidstvu. Ve Zjevení 14,6–12 je zaznamenáno trojandělské poselství. „Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.“ (Zj 14,6) Lidstvo hledá „základní“ naději. Ta, kterou je možné najít ve světě, je pouhým falešným obrazem Boží naděje – a v důsledku toho na ni není možné spoléhat. Naším posláním je, abychom se rozešli po celé planetě a do lidských srdcí zasévali semínka pravé naděje. Společně s Kristem se můžeme účastnit dovršení jeho poslání ve světě. Náš život získává smysl a cíl v tom, že jsme součástí Božího plánu. Budme tedy v Božím týmu, zapojme se a dovolme, aby poslání přinášet naději obohatilo náš život.

Modlitební přednášky v tomto týdnu se snaží popsat naše poslání, posílit naši víru a motivovat nás, abychom se stali součástí tohoto poslání. Znovu Vás chci vyzvat, abyste se modlili za církev, když plní své poslání a roznáší poselství o naději. Na celém světě jsou členové církve zapojeni do tohoto poslání. Modleme se za sebe vzájemně, aby naše víra byla posílena a naše práce přinášela výsledky a oslavovala Pána Boha.

Milost našeho Pána ať je s Vámi.

JAN PAULSEN, PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

První sobota

POSLÁNÍ PŘINÁŠET NADĚJI

Církev je složitý organizmus. Církev, která je ponořena do teologických diskuzí, jež vedou k napětí a neshodám, je nemocná. Živá církev je ta, která je odevzdána Božímu poslání. Toto poslání ji definuje a církev se v něm realizuje. Toto poslání je jejím programem, který Bůh započal a zjevil nám ho ve svém Synu, kterého poslal na tento svět.

Bůh poslal svého Syna

„Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna...“ (Ga 4,4) Když přišel ten správný okamžik v lidských dějinách, Otec poslal Syna „narozeného z ženy“. Ježíš si byl vědom, že jeho lidská existence na světě nebyla historickou náhodou, ale cíleným krokem. Věděl, proč přišel na tuto planetu. Vědomí poslání na tomto světě dávalo jeho životu smysl.

Přestože poslání Božího Syna na náš svět v sobě neslo prvek odloučení, neznamená to, že s ním Otec nebyl. Ježíš sám říká: „Ten, který mě poslal, je se mnou; nenechal mě samotného.“ (J 8,29) Ježíš Kristus spolupracoval s Otcem na splnění poslání, jejich soudržnost se však projevovala jiným způsobem. Bylo nezbytné, aby se Ježíš stal člověkem a odložil svou slávu. Tento způsob odloučení, které bylo nezbytné pro to, aby mohl splnit své poslání, zároveň odkazoval k opětovnému sjednocení. Otec, který poslal svého Syna, i Syn, který byl poslán, budou znovu sjednoceni. Ježíš o tom mluví ve své modlitbě: „Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.“ (J 17,5) Učedníkům řekl: „Ještě krátký čas budu s vámi a pak odejdu k tomu, který mě poslal.“ (J 7,33) Jakmile splnil své poslání, Ježíš se vrátil k Otci.

Poslání Syna Božího spočívalo v tom, že svůj život dal za hříšné lidi. Nepřišel předat lidem poselství, jak je možné dosáhnout spasení. On sám byl jako osoba poselstvím, které nám Bůh poslal. „V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.“ (1 J 4,10)

Ježíš Kristus přišel, aby nás zachránil, aby nám dal věčný život (J 3,16). Otec „poslal na svět svého jediného Syna, abychom skrze něho měli život“ (1 J 4,9). Ježíš přinesl spasení lidem tím, že se vzdal svého vlastního života. Jeho poslání a jeho osoba jsou neodlučitelné. V jeho skutku sebeobětování se zjevil milující charakter Otce.

Ježíš Kristus ukázal Boha lidstvu, které bylo ponořené v hříchu a nevědomosti. Ježíš věděl, jaké je jeho poslání. Svému Otci v modlitbě řekl: „Zjevil jsem tvé jméno lidem...“ (J 17,6) Apoštol Jan napsal: „Slovo se stalo tělem... Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.“ (J 1,14) Tím vyjadřuje skutečnost, že Ježíš splnil své poslání. Ježíš lidem zjevil pravý Boží charakter v kontextu vesmírného konfliktu.

V osobě Syna se stal Bůh dokonalým misionářem. „Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náruči Otcově, nám o něm řekl.“ (J 1,18) Jedině Bůh může zjevit plnost svého charakteru. Ellen Whiteová napsala: „Ježíš byl největším misionářem, jakého svět kdy viděl!“ (Medical Ministry, s. 15)

Ježíš zjevil svého Otce jak svou osobou, svým životem, tak současně toto zjevení vyjádřil v lidských slovech. Ježíš žil s lidmi, mluvil s nimi. Jeho učení ale nebylo jeho vlastní, přišlo od „toho, kdo ho poslal“ (J 7,16).

Ježíš byl zcela odevzdán svému poslání. „Nebot jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mě poslal, přikázal mi, jak mám mluvit a co říci... Co tedy mluvím, mluvím tak, jak mi pověděl Otec.“ (J 12,49.50) Bůh dal svému Synu poselství, které on věrně předal. Ježíš byl jako misionář pověřen Otcem, aby ho představil a mluvil za něj. Posel tedy nejenže má plnit své poslání, ale zároveň musí poslouchat toho, kdo ho poslal. Ježíš přišel, aby „činil vůli toho, který ho poslal, a dokonal jeho dílo“ (J 4,34).

Krátce předtím, než byl ukřižován, řekl Ježíš Otci: „Já jsem tě oslavil na zemi, když jsem dokonal dílo, které jsi mi svěřil.“ (J 17,4) A dodal: „Jako ty jsi

Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. (J 3,16)

mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa.“ (J 17,18) Poslání tedy nebylo zcela dokončeno. Pokračuje skrze ty, které následně posílá Ježíš do světa. Ježíšovo vlastní poslání je příkladem pro poslání jeho následovníků. Ellen Whiteová píše: „Pravý misijní duch je duch Kristův. Vykupitel světa byl skvělým vzorem misionáře.“ (5T, s. 385)

Já jsem je poslal

Naplnění poslání, které nám Ježíš svěřil, dává smysl naší existenci. Když nám říká: „Posílám vás“, znovu definuje smysl našeho života. Existuje důvod, proč jsme tady. Máme na tomto světě poslání a vše by mělo být prostoupeno vědomím tohoto poslání. Když nás Ježíš povolal do své služby, obohatil náš život nádherným způsobem – poskytl nám smysl života.

Poslání, které je nám svěřeno, je Ježíšova oběť a její důležitost pro nás i pro lidstvo. Toto poselství je ztělesněno v Ježíšově osobě a jeho učení, které je uchováno v Bibli. Toto poselství není naše, nemůžeme s ním libovolně nakládat. Poslání i poselství pochází od Boha a bylo nám dáno skrze Ježíše Krista. Proto je musíme předávat s poslušností vůči tomu, kdo nás poslal. Přinášíme světu Boží poselství, ne naše. Proto musíme hledat takové způsoby předávání poselství, které ho nezmění, ale přitom budou přitažlivé pro společnost.

Aby bylo naše poslání efektivní, Kristovo poselství se musí stát naším poselstvím. Musí změnit nás i náš život. Těsně před tím, než nás Ježíš vyslal na misi, řekl Otcí: „*Posvěť je pravdou; tvoje slovo je pravda.*“ (J 17,17) Je třeba, abychom si Ježíšovo poslání přivlastnili jako jedinci i jako společenství věřících. Jsme povoláni, abychom ve svých životech zjevovali Boží moc tím, že budeme lidem přinášet naději. Božím záměrem je, „*aby nebeským vládlám a mocnostem bylo nyní skrze církev dáno poznat jeho mnohotvarou moudrost, podle odvěkého určení, které naplnil v Kristu Ježíši, našem Pánu*“ (Ef 3,10.11).

Zkušenosti církve mají stále znovu ukazovat na tajemství zachraňující moci kříže, a tak celému vesmíru svědčit o Boží dobrotě, moci a lásce. Každý život člověka, ve kterém se projevuje Ježíšův vliv, vydává svědectví o Boží proměňující moci.

Když Ježíš odcházel z této země, povolal lidi, aby pokračovali v jeho poslání. Když se Ježíš vrátil k Otci, bylo na lidech, aby přinášeli světu poselství o naději. Ježíš ale církev neopustil. Dal svým následovníkům slib: „*Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*“ (Mt 28,20) Nyní je mezi námi přítomen Duch svatý. Ježíš neposlal jen nás, poslal také Ducha svatého, aby nás uschoptil pro naše poslání přinášet naději. (J 14,26; 15,26; 16,7)

Naše poslání stále trvá. Poslední úsek cesty je ještě před námi. My proto pokračujeme v obcházení země a hlásání věčného evangelia o spasení pro každého člověka, vedeme k uctívání Stvořitele. To

je naděje, kterou přinášíme. Prosíme proto společně, abychom toto poselství plnili skrze moc Ducha svatého.

Žijeme v závěru dějin. Přesto i nás Ježíš povolal a poslal, abychom šli a pracovali na vinici. Přečtěme si proto ještě jednou Ježíšovu modlitbu za nás: „*Jako ty jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. Sám sebe za ně posvěcuji, aby i oni byli vpravdě posvěceni.*“ (J 17,18.19)

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Jak je možné v dnešní době získat vědomí, že život má smysl?
- Je každý křesťan povolán jako misionář?
- V jakém smyslu přináší naše poslání naději?

JAN PAULSEN,
PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

Neděle

CELOSVĚTOVÉ POSLÁNÍ PŘINÁŠET NADĚJI

Jako adventisté vyznáváme 28 věroučných článků. Který z těchto bodů je pro nás jako církev adventistů nejvíce specifický a nepřináší ho žádná jiná církev? Je to sobota? Stav lidí po smrti? Dar prorockví?

„Existuje jediný specifický věroučný bod, který máme jako Církev adventistů sedmého dne. Existují lidé, kteří věří pravdě o sobotě a světi ji. Jiní lidé mají stejný názor jako my v otázce stavu člověka po smrti. Pak jsou další, kteří přijímají dar prorockví. A je zde mnoho křesťanů ze všech denominací, kteří věří v druhý příchod. Naším specifickým přínosem pro společnost je trojandělské poselství a spojitost s učením o svatyni a soudu.“ (Morris L. Venden, Pilíře, s. 32)

Trojandělské poselství najdeme v knize Zjevení 14,6–13. Naše církev byla povolána, aby hlásala poselství o naději, kterou tento text obsahuje. To je poslání naší církve.

Zjevení 14,6

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.“ (Zj 14,6)

Autorem knihy Zjevení je Jan, Ježíšův milovaný učedník. Když psal tuto knihu, nacházel se v exilu na ostrově Patmos. Bylo to někdy okolo roku 95.

Jan v knize Zjevení zachycuje poselství o naději a soudu. Píše ho křesťanům, kteří jsou roztroušeni v sedmi církvích v Asii. Tito následovníci Krista právě zažívali pronásledování Domiciána. Historikové ho popisují velmi negativně: „Podle toho, co se říká, vypadal Domicián jako odporný člověk, nestydatý, arogantní, krutý a zřídkakdy zdvořilý. Byl to vysoký muž s velkýma očima, i když slabým zrakem. Vykazoval všechny znaky člověka, který je opitý mocí. Nejraději byl, když byl oslovován jako ‚dominus et deus‘, tedy ‚pán a bůh‘.“ (www.roman-empire.net)

V této době Bůh posílá své poselství služebníku Janovi. Je to poselství o naději. Bůh odhrnuje opoň časů a dovoluje, aby Jan viděl závěrečné kapitoly lidské historie. Ukazuje mu, jak v posledních dnech jeho lid ponese poselství o naději.

Celosvětové poslání přinášet naději

Text ve Zjevení 14,6 zdůrazňuje tři myšlenky, které jsou klíčové a zachycují povolání naší církve. První je „naděje“, druhá „poslání“ a třetí „celosvětovost“. Pokud to shrneme: sdílíme celosvětové poslání přinášet naději.

1. Neseme poselství o naději

Jsme poslové naděje – věčného evangelia. Jerome Groopman, který napsal knihu Anatomie naděje, definuje naději jako „schopnost vidět cestu do budoucnosti“. Myšlenku pak dále rozvádí: „Jsem přesvědčen, že naděje byla, je a vždy bude jádrem medicíny a uzdravování... I když máme špičkové lékařské přístroje a léky, stále se vracíme k hluboké lidské potřebě věřit, že existuje možnost dosáhnout na budoucnost, která bude lepší než přítomnost.“ Můžeme to říci jinak: Tou nejlepší léčbou, kterou známe, je naděje. A Bible nám přináší naději, cestu k světlejší budoucnosti – trojandělské poselství.

2. Důležité poslání

Druhou myšlenkou, která vychází z trojandělského poselství, je sdílení důležitého poslání. V církvi je mnoho věcí, které se řeší, dává se jim prostor a čas, a přesto na nich ve skutečnosti až tak moc nezáleží. Může to být handrkování o to, jakou barvou jsou vymalovány zdi modlitebny, hašteření o stylu bohoslužby... Je jednoduché nechat se rozptýlit věcmi, na kterých nezáleží. To neznamená, že jsou to nedůležité věci. Jde o to, že nejsou tak důležité, jako naše primární poslání – přinášet světu trojandělské poselství. Vždyť jde přece o věčnost!

Před několika lety jsem četl příběh o letu letadla United Airlines Flight 173, kterému došlo palivo a při nouzovém přistání dopadlo v okolí města Portland. Stalo se to v roce 1978. Na palubě bylo tehdy 189 lidí, mnoho z nich bylo zraněno a deset jich tuto havárii nepřežilo. Po dvaceti letech se uskutečnilo setkání těch, kteří přežili, s pilotem. Novinový titulek zněl: Pilot zachránce.

V novinovém článku jsou citováni ti, kteří přežili – nazvali kapitána McBrooma svým zachránce. Ale navzdory všem těmto poděkováním se

kapitán letadla nedovedl radovat. Několikrát zmínil, že je celých dvacet let sužován myšlenkami na těch deset lidí, kteří nepřežili. Na závěr setkání, po děkovném potlesku, kapitán McBroom řekl: „Je to tak nějak hořkosladké. Vážím si vašich díky, ale přišli jsme o deset lidí, a to je těžké.“

Přestože kapitána McBrooma mnoho lidí považovalo za zachránce, on byl nešťastný kvůli deseti zmařeným lidským životům.

Jednoho dne se náš Zachránce rozplakal nad městem. Viděl, jak mnoho z jeho dětí jde do záhuby. Proto povolal svou církev, aby hlásala dobrou zprávu o spasení pro všechny, kteří uvěří. Takové je „srdce našeho Boha“, takové je naše poslání přinášet naději.

3. Celosvětové poselství

Boží poselství, které nám svěřil, má být zvěstováno všem, kdo jsou na zemi. Tohoto celosvětového úkolu bude dosaženo tehdy, když ho přijmeme za svůj úkol. Evangelium přinášíme jediné tehdy, když se osobně zapojíme do jeho hlásání, a ne tehdy, když k tomu pouze vybízíme ostatní.

Naše poslání oslovit svět se uskuteční, až my všichni budeme ochotni oslovit své okolí – kde budeme, pracujeme, žijeme – dobrou zprávou. Naše poslání by v nás mělo vzbuzovat otázky: Jak žijeme každý den? Je v mém životě vidět, že jsem následovníkem Krista? Zvěstuji svým životem evangelium?

Kdysi jsem slyšel podobenství o dřevorubci. Když jednoho dne pracoval v lese, byl napaden tygrem. Aby se ubránil, duchapřítomně popadl tygra za ocas. Tygr se lekl, začal běhat v kruhu a snažil se dřevorubce kousnout. Shodou okolností šel okolo buddhistický mnich. Protože slyšel hluk, přišel blíž, aby se podíval, co se děje. Když dřevorubec uviděl mnicha, tak vykřikl: „Prosím, vezmi mou sekeru a zabij toho tygra!“

Mnich však jen sklopil oči, zbožně sepal ruce a odpověděl: „Je mi líto, ale nemohu zabít tygra. Vždyť víš, že jsem buddhista – pro mě je veškerý život svatý – nezabíjím ani hmyz.“

Dřevorubec mu na to odpověděl: „Já nevěřím tak jako ty. Převezmi tedy prosím mé místo, vezmi tygra za ocas a nech mě tu šelmu zabít.“

Mnich souhlasil – a tak si vyměnili místa. Dřevorubec vzal sekeru, položil si ji na rameno a odcházel do lesa. Mnich se velice polekal a vykřikl: „Prosím, vrať se a zabij toho tygra, jak jsi slíbil!“

Dřevorubcova slova na rozloučenou byla: „Tvůj příklad na mě udělal tak velký dojem, že jsem se obrátil na tvou víru.“

Lidé se stávají křesťany stejným způsobem – když vidí náš příklad. Proto Ježíš řekl svým následovníkům: *„Vy jste světlo světa... Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“* (Mt 5,14–16)

Jako adventisté jsme vyzváni, abychom zářili jako světlo svému okolí. Společně nesme poselství o naději celému světu.

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Jakým způsobem Zjevení 14,6 zdůrazňuje naději, poslání a celosvětovost?
- Jakou roli v přinášení poselství má osobní příklad?

„Tu jsem viděl jiného anděla, jak letí středem nebeské klenby, aby zvěstoval věčné evangelium obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu.“ (Zj 14,6)

„Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře.

A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ (Mt 5,14–16)

Pondělí

NALÉHAVOST POSLÁNÍ

Poté, co byl Saddám Husajn zajat, byl odvezen na tajné místo, kde se setkal se čtyřmi novými vůdci Iráku. Když pak Ahmad Chalabi, předseda Iráckého národního kongresu, hodnotil tuto schůzku, uvedl, že navzdory novým podmínkám byl Saddám vyzývavý a zatvrzelý. „Byl zcela při smyslech. Ovládal svoje schopnosti. Neomluvil se ale iráckému lidu. Nepopřel žádný ze zločinů, které spáchal a se kterými byl konfrontován. Snažil se je však ospravedlnit.“ Mowaffak Al-Rubaie, další člen této schůzky, řekl: „V roce 1979 jsem byl v jeho mučírně. Nyní on seděl bezmocný. Kdybych chtěl, mohl jsem mu udělat cokoli.“ Tito čtyři muži strávili zhruba půl hodiny tím, že Saddáma konfrontovali s jeho zločiny. Když odcházel, Mowaffak Al-Rubaie na bývalého diktátora zaútočil otázkami: „Kéž tě Bůh prokleje. Jak se budeš zodpovídat Bohu, až přijde den soudu? Co mu chceš říct o masových hrobech? O válce mezi Íránem a Irákem? O desetitisících popravených? Co hodláš říct Bohu?“ Saddám mu však odpověděl jen sprostými urážkami. (The New York Times, 15. 12. 2003)

Nastal den soudu

Ačkoliv to Saddám Husajn nikdy neuznal, den soudu je skutečný. Jednoho dne se bude každý člověk zodpovídat Bohu.

Varování před soudem je nedílnou součástí poselství, které Bůh vyslal hlásat svou církev. První ze tří andělů ve Zjevení 14 vyhláší: „*Bojte se Boha a vzdějte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu.*“ (Zj 14,7)

O jakém soudu se zde mluví? A kdy tento soud proběhne?

Dříve než se dostaneme k odpovědím na tyto otázky, je důležité připomenout, že soudní řízení má několik fází. První fáze soudu nastane dříve, než Ježíš znovu přijde na zem. To je zřejmé z kontextu – vždyť druhý a třetí anděl odkazují na dobu před Kristovým příchodem. Je tedy zřejmé, že i poselství prvního anděla se musí vztahovat na dobu před příchodem Ježíše Krista.

Každý spravedlivý soud také provází fáze vyšetřování. Je to doba, kdy jsou zvažována fakta, a teprve potom je vynesena rozsudek. Umíte si představit soudce, který by bez většího přemýšlení rozdával tresty, aniž by zohlednil výsledky vyšetřování? Pokud by Bůh soudil tímto způsobem, mohli bychom věřit tomu, že je spravedlivý?

Při druhém příchodu Bůh prohlásí: „*Odplatím každému podle toho, jak jednal.*“ (Zj 22,12) Až Ježíš znovu přijde, vyšetřovací část soudu již bude skončena. O tom, kdo bude zachráněn, a kdo ne, již bude rozhodnuto.

Je tedy zřejmé, že vyšetřovací fáze soudu nastane před druhým příchodem Ježíše Krista. Kdy však začala? V knize Daniel 8,14 je tato událost předpověděna: „*Až po dvou tisících a třech stech večerech a jitrech dojde svatyně spravedlnosti.*“ Tento obraz je převzat ze starozákonního svatostánku a Dne smíření.

Jak „fungoval“ svatostánek ve Starém zákoně? Předpokládejme, že se izraelita dopustil třeba krádeže. Přirozeně se cítil provinile. Rozhodl se proto, že půjde do svatyně a hřích vyzná. Přivedl také beránka, na kterého byl hřích „přenesen“ a který byl obětován. Hřích se tím „přenesl“ do svatostánku.

Svatyně pak byla jednou ročně „očištěna“ od hříchů lidí. Bylo to o Dni smíření, kdy velekněz vešel do nejvyššího místa svatyně a vykonal smířčí obřad.

Na kříži se naším obětím beránkem stal Ježíš. Pokaždé, když žádáme o odpuštění svých hříchů, jsme očištěni díky Beránku Božímu, který snímá hříchy světa. (J 1,29) Naše hříchy jsou „přeneseny“ do nebeské svatyně, kde se za nás Ježíš – jako velekněz – přimlouvá. Kdy bude očištěna nebeská svatyně? Ve stejnou dobu, jako tomu bylo u starozákonní svatyně – při Dni smíření.

Kdy nastane Den smíření? V knize Daniel je uvedeno, že se to stane „po 2 300 prorockých dnech“ (což v prorocké řeči znamená roky) od dekretu na nové vybudování Jeruzaléma. To se stalo v roce 457 př. Kr., za vlády krále Artaxerxa. Z toho vyplývá, že Ježíš v roce 1844 zahájil očištění nebeské svatyně – vyšetřovací fázi soudu – která nakonec povede ke zničení hříchu.

Díky tomu, že Ježíš zemřel za hříšníky a je naším veleknězem, vyšetřující soud osvobodí všechny, kteří Krista přijali za svého spasitele. Ježíš znovu přijde. Přijde si pro ty, kteří mu patří! A to je dobrá zpráva!

Soud je dobrou zprávou

Pokud přijmeme Ježíše za svého spasitele a velekněze, nemusíme se soudu bát. Prostě jenom pěstujeme přátelství s Ježíšem.

Dobrou ilustrací může být příběh, který vyprávěl Steve Winger o posledním testu na vysoké škole. Byl to obtížný test z logiky. Studenti s velkými obavami očekávali tento „hrozný den soudu“. Jejich profesor jim řekl, že si na test mohou přinést jakékoliv informace, které se jim vejdou na jediný kus papíru. Většina studentů popsala list malým písmem odshora až dolů.

Byl zde však jeden student, který přišel na test se svým kamarádem, který se v logice velmi dobře vyznal. Položil na zem prázdný list papíru a požádal

svého přítele, aby se na něj postavil. Splnil tedy podmínku: jeho kamarád stál na listu papíru – a poradil mu vše, co potřeboval vědět. Tento student obdržel z testu tu nejlepší známku.

Podobně je to i s naším „závěrečným testem“. Pokud jsme s Ježíšem, nemáme se čeho bát. Pro každého, kdo zná Ježíše a přijímá, co pro něj na kříži učinil, je den soudu ve skutečnosti dnem vysvobození!

Soud přinese vysvobození

Když apoštol Petr mluví o soudu, zmiňuje tři události, kdy Bůh vynesl rozsudek: „*Vždyť Bůh neušetřil ani anděly, kteří zhřešili, ale svrhl je do temné propasti podsvětí a dal je strážiti, aby byli postaveni před soud. Ani starý svět neušetřil, nýbrž zachoval jen Noéma, kazatele spravedlnosti, spolu se sedmi jinými, když uvedl potopu na svět bezbožných. Také města Sodoma a Gomoru odsoudil k záhubě a obrátil v popel. Tím dal výstrahu budoucím bezbožníkům. Vysvobodil však spravedlivého Lota, sužovaného nezřízeným chováním těch zvrhlíků... Pán však dovede vytrhnout zbožné ze zkoušky, ale nespravedlivé uchovat pro trest v den soudu.*“ (2 Pt 2,4–9)

Petr jasně naznačuje, že důsledkem hříchu je smrt. Přestože je Bůh soudce, miluje a zachrání své věrné.

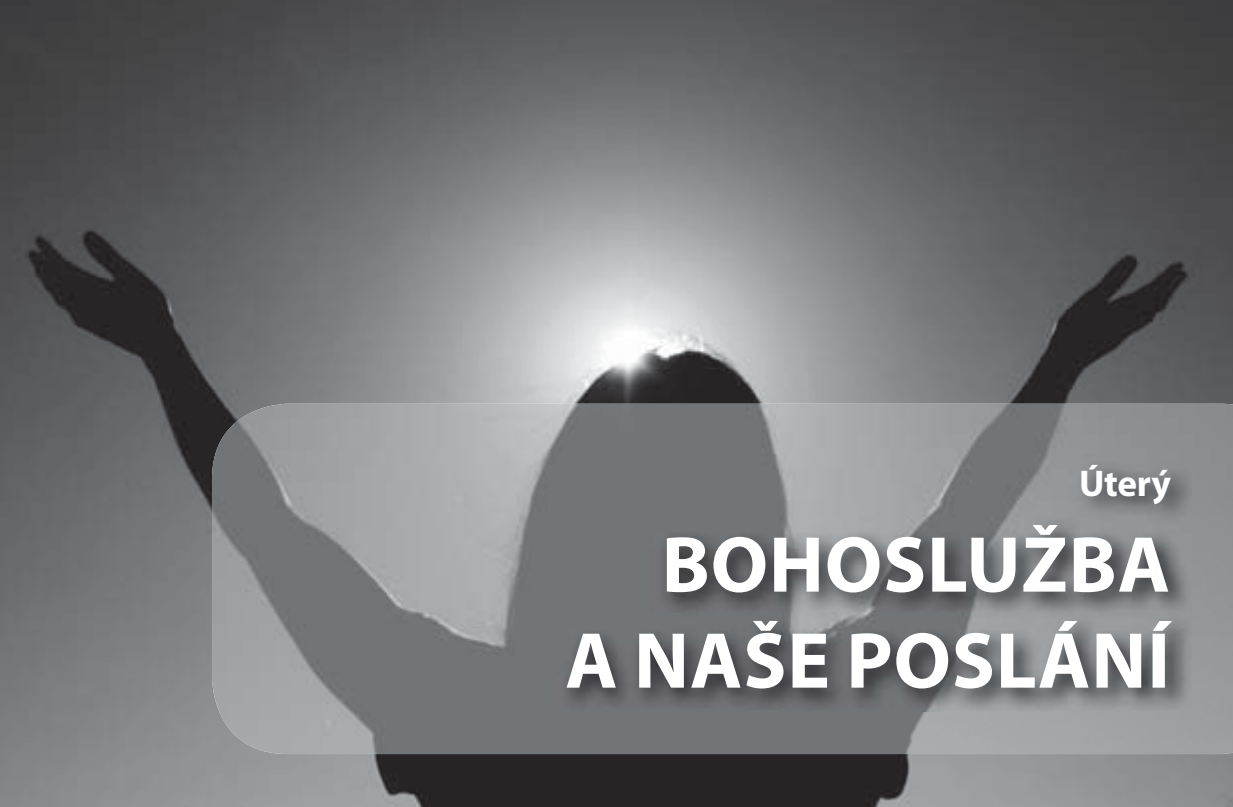
Bývalý prezident spojených států George Herbert Walker Bush se po letech vrátil na místo v Jižním Pacifiku, kde byl ve 2. světové válce sestřelen jako pilot bombardéru. Ostatní piloti ho ochraňovali, dokud ho nezachránili vojáci z ponorky. Během návštěvy tohoto místa se také setkal s Japoncem, který tuto záchrannou akci v roce 1944 společně s jinými vojáky viděl. Vzpomíná, jak tehdy jeden z nich podotkl: „Amerika vyhraje tuto válku, když jim tak moc záleží na životě jednoho pilota.“

Jako křesťané můžeme mít stejnou důvěru, že nakonec budeme v bitvě mezi dobrem a zlem na té správné straně – vždyť Bohu záleží na každém z jeho dětí.

Nesme poselství, dobrou zprávu, že den záchrany se blíží. Naše spasení je jisté, protože naše naděje je v Ježíši Kristu.

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Je rozdíl mezi dnem soudu a dnem záchrany?
- Jaký je smysl Dne smíření v nebeské svatyni?

Úterý

BOHOSLUŽBA A NAŠE POSLÁNÍ

Co je příčinou úspěšného podnikání nebo reklam? Je to poselství, které přináší. Tak třeba Coca Cola chce přinést svůj výrobek každému na světě. Walt Disney se zase snaží, aby byli „lidé šťastní“. Firma Sony vylepšuje technologii ve prospěch lidí. A softwarový „obř“ Microsoft propojuje všechny „kdykoliv, kdekoliv a s jakýmkoliv počítačem“.

Jaké máme poselství jako církve adventistů? Hlásání poselství tří andělů ze Zjevení 14. kapitoly. Celý týden se věnujeme přemýšlení o této kapitole, ve které je načrtnuto poslání Boží církve v době konce. Vztahujeme toto poslání na sebe, chceme hlásat poselství o naději.

Bohoslužba a naše poslání

Ve Zjevení 14,7 je napsáno: „*Bojte se Boha a vzdějte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.*“

Ve včerejší přednášce jsme tento verš viděli ve světle soudu, který přichází. Také jsme uvažovali o naléhavosti našeho poslání. Dnes se budeme zabývat tímto veršem z dalšího úhlu. Jakou hraje úlohu bohoslužba při našem poslání přinášet naději?

Všimněme si, že ve středu našeho poselství o naději je volání k uctívání toho, „kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“.

Philip Yancey jednou podotkl: „Je kruté, když je člověk vděčný, a nemá komu poděkovat, když pociťuje bázeň, a nemá koho uctívat.“ (Open Windows, Marriage Partnership)

Jako společenství víry máme koho uctívat! Chvála a úcta musí být „DNA“ naší církve, bohoslužba je ve středu našeho poslání.

Co to však konkrétně znamená? Zkusme chvíli přemýšlet nad tím, koho, jak a kdy máme uctívat.

Koho máme uctívat?

Máme uctívat toho, „kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“. V dnešní moderní době – věku důmyslné technologie a letů do vesmíru – je velkým pokušením přenést charakteristiku Boha na lidstvo.

Na konci 19. století si dva průkopníci horolezectví vytyčili cíl – zdolají Mount Rainier, nádherný vrchol ve státě Washington s výškou 4 392 metrů. Vyhledali pomoc indiánského průvodce, který jim však sdělil, že příslušníci jeho kmene považují

lezení na tuto horu za svatokrádež. Popsal jim Boží domov v ohnivém jezeře na vrcholu, do kterého se žádný indián neodváží vkročit.

Horolezci obcházelí místní indiánské průvodce, nabízeli stále více peněz, až se jeden nechal koupit. Přestože i on se je snažil svést ze správné cesty a před vrcholem je opustil, horolezci odvážně vytrvali. Rozhodli se horu pokořit – a to se jim podařilo. Dosáhli dalšího vítězství pro lidstvo.

Přestože je na první pohled jejich výkon a odva ha obdivuhodná, překročili určitou hranici. Do byli pro lidstvo něco, co předtím bylo vyhrazeno pro Boha.

V dnešní době je neustálým pokušením vyvyšovat lidstvo i konkrétní lidi – a současně zmenšovat vliv Boha. Když Samuel F. B. Morse před více než 150 lety vynalezl telegraf, první slova, která odeslal, zněla: „To způsobil Bůh.“ Dříve se uznání za lidské pokroky dostávalo Bohu, dnes už to neplatí.

Rabín Harold Kushner k tomu poznamenává: „Technologický pokrok je nepřitelem úcty. Ať již záměrně, nebo neúmyslně, technologie duší posvátně ohně. Je totiž oslavou toho, co člověk dokáže. Modloslužba v Bibli neznamena, že se lidé modlí ke kamenům či sochám. Modloslužba je oslavou toho, co vytvořil člověk a co považuje za největší úspěch. Modloslužba jako „klanění se lidským výtvorům“ není špatná jen proto, že uráží Boha a je výrazem nevěry. Hřích modloslužby je v tom, že je zbytečná a marná. Ve skutečnosti je to nepřímý způsob, jak uctíváme sami sebe. Výsledkem je, že se nám život zdá mělký a nudný a vůbec si neuvědomujeme, proč tomu tak je. Uctívání sama sebe nám totiž nemůže nijak pomoci. Uctívání potřebuje někoho, kdo je mimo nás – Boha.“ (Who Needs God, s. 54)

Každý člověk někde uvnitř pociťuje touhu, aby mohl zvolat se žalmistou: „*Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil: Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?*“ (Ž 8,4.5)

Pokud objektem našeho uctívání není Bůh, potom si najdeme něco jiného – filmové hvězdy, počítačové hry, auto, kariéru... Pokud nebudeme soustředěni na jediného Boha, který „*učinil nebe, zemi,*

moře i prameny vod“, pak se nám do našeho života i bohoslužby vkradou malinci a uboží bohové.

Jak máme uctívat Boha?

Jakým způsobem máme uctívat Boha? Tato otázka vyvolávala živé debaty v celých křesťanských dějinách. Máme uctívat Boha s pomocí bubínků? Máme u toho tančit? Máme hrát na píšťaly? Se zvednutými rukama? Mlčením? Smíchem?

My neurčujeme, jakému druhu bohoslužby dáme přednost. Základní princip bohoslužby je v tom, že se zcela vydáme Bohu. Eugene Peterson podotýká: „Domnívám se, že kazatelům na bohoslužbě nemůže záležet. A má to pádný důvod. Opravdová bohoslužba znamená vzdání se našich vlastních nároků, jak má bohoslužba vypadat, a očekávání na Boha. To ovšem také znamená, že je konec zábavy, pomluv, manipulací... Kazatelé si uvědomují, že pokud by chtěli ve sborech praktikovat skutečnou bohoslužbu, modlitebny by se velice rychle vyprázdnily.“ (The Door, Christianity Today, 9/1991)

Jak moc si pleteme bohoslužbu se sebeuspokojivou zábavou? Jak často slyšíme či říkáme: Dnes půjdu na bohoslužbu do tamtoho sboru, protože tam přijel onen kazatel, jehož kázání se mi líbí. Příští týden půjdu do jiného sboru, protože tam bude skvělá kapela s chválami.

A co je výsledkem? Vzniká „závislá“ generace členů církve, kteří si vybírají tu nejzajímavější bohoslužbu každý týden jinde, kteří jezdí poslouchat kázání od kazatelů, kteří se jim líbí... Tito lidé však nikdy nezakotví ve svém místním sboru. Stěžují si, že tam bohoslužba nenaplnuje jejich potřeby – jako kdyby sbor či církev existovala proto, aby přinášela zábavu a uspokojovala rozmary a přání svých „rozmazlených zákazníků“.

Bohoslužba ale ve skutečnosti znamená, že svá přání a touhy podřídíme Božímu vedení. Výsledkem bohoslužby je poslušnost. Když opravdově uctíváme Boha, pak vše, co děláme, se stává „obětí“ odevzdání a chvály. Bohoslužba není o nás, ale o Bohu. Když se setkáváme na společných bohoslužbách, vyjadřujeme mu svou vděčnost a s pokorou mu předkládáme své potřeby. Středem společné bohoslužby nejsme my, ale Bůh.

**ČTENÍ PRO DĚTI
PŘI MODLITEBNÍM TÝDNU 2009**

LINDA MEI LIN KOH

POSELSTVÍ NADĚJE

První sobota

NEBEZPEČNÉ POSLÁNÍ

Verš

k zapamatování

„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (J 3,16)

Inspirace

Vystříhněte v časopisech či novinách výstřižky a obrázky, které ukazují odvážné a nebezpečné výpravy (třeba výstup na nějakou vysokou horu, záchranu lidí, kteří jsou ohroženi povodněmi...). Ukažte je dětem a pak se jich zeptejte: „Připojili byste se k takové výpravě?“

Příběh

Jareda vzbudil telefon ve dvě hodiny ráno. Roze-spale ho zvedl. Zpozorněl. „Ano, pane, už vyrážím,“ řekl pak rázně. Rychle si oblékl uniformu, popadl svůj záchranářský batoh a běžel ke své vojenské jednotce leteckých záchranářů.

„Pospěšte! Honem! Všude se valí voda! Lidé se topí!“ křičel na ně jejich velitel.

Helikoptéra již měla zapnuté motory, listy vrtule se otáčely.

Rychle do ní naskákalo sedm mužů záchranného týmu.

Byl silný vítr. Viditelnost velmi špatná. Bouře nabírala každou minutu na síle. Řeka byla velmi rozvodněná, voda byla snad všude. Jared a ostatní záchranáři napínali oči a hledali lidi, kteří byli uvězněni na střechách, v bytech nebo na stromech.

„Vidím dvě děti na střeše,“ zakřičel Jared.

Pilot začal klesat. Jared se svým kolegou Kenem se připoutali lany a začali se spouštět dolů na střechu. Ale ve chvíli, kdy již byli blízko u dětí, poryv větru je vzdálil od střechy.

Vrtulník se k nim snažil dostat na druhý pokus. „Maminko! Maminko!“ plakala malá holčička, která byla celá mokrá a zmrzlá, i když měla přikrývku.

Jaredovi s Kenem se podařilo přistát na střeše až na třetí pokus.

„Budeš v pořádku,“ řekl Jared malé holčičce. Uchopil ji kolem pasu a společně byli vytaženi nahoru do vrtulníku. Ve stejnou chvíli Ken chytil za ruku jejího staršího bratra, přikryl jeho třesoucí se tělo a také byli vytaženi nahoru do bezpečí. „Jdeme ještě pro tvou maminku,“ řekl Jared a znovu se začal spouštět dolů ke střeše.

Vrtulník ještě zakroužil kolem domu a pak odlétl do bezpečí. Byl to těžký den! Bylo to nebezpečné poslání! Toho dne záchranný tým zachránil více než 150 lidí. Ačkoliv byli vyčerpaní, Jared byl spokojený. Prožil sice nebezpečnou výpravu, ale zachránil mnoho lidských životů.

Ponaučení

Ježíš, Boží Syn, byl poslán na podobnou výpravu na tento svět. Jeho úkolem bylo zachránit všechny lidi.

Ještě než se Ježíš narodil, anděl Gabriel řekl jeho matce Marii: „Dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů.“ (Mt 1,21)

Prorok Izajáš dávno před tím, než se Ježíš narodil, napsal, že Ježíš – Mesiáš – přijde na tuto zem, aby přinesl naději a uzdravení všem lidem. „Bylo to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal ... on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni.“ (Iz 53,4.5)

Potom poslal své učedníky, aby chodili mezi lidmi a mluvili o tom, co pro nás Ježíš udělal. Dnes bouře hříchu a pokušení nabírá síly hurikánu. Děti i jejich rodiče ve vašem městě či vesnici potřebují Ježíše, aby je zachránil před tímto nápor. Bůh chce, abychom se vydali na záchrannou akci a těmto lidem přinesli naději.

Aplikace

Vytvořte s dětmi seznam aktivit, kdy mohou třeba se sobotní školkou či Klubem Pathfinder

pomoci druhým, a přinést tak svým kamarádům a sousedům dobrou zprávu.

Diskuze

- Co je možné říci dětem, které díky povodním přišly o všechny věci? Jak jim můžeme pomoci?
- Jak nám Ježíš může pomáhat v našem každodenním životě? Příkladem může být třeba to, že jste v pokušení napsat si tahák na písemku nebo zalhat rodičům.

Aktivita

Na list papíru nakreslete obrázek Ježíše a okolo potom nalepte obrázky lidí, za které se modlíte, aby začali chodit do sboru a poznali Pána Ježíše. Hotovou práci si vyvěste buď doma ve svém pokoji, nebo na sborové nástěnce.

Neděle

CYKLISTICKÁ VÝPRAVA NA ZÁCHRANU SVĚTA

Verš k zapamatování

„Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ (Mt 28,19.20)

Inspirace

Rozdělte děti do skupin. Každé skupině dejte lísteček s jiným poselstvím – například: „Ježíš zachraňuje!“, „Ježíš tě má rád!“, „Poslouchejte Boha!“ Nechte dětem ve skupinách čas na to, aby si připravily scénku, jak je možné toto poselství předávat. Potom vyzvěte skupinky, aby předvedly způsoby šíření poselství, které vymyslely.

Příběh

„Vzbudte se! Vzbudte se!“ křičela šestiletá Halle a tahala maminku s tatínkem z postele.

„Nesmíme přijít pozdě! Strýček John jede na tu velkou cyklistickou výpravu,“ připomínala jim.

Na přístavní hrázi se konal start padesáti cyklistů, kteří chtěli na kole objet zemi, a upozornit tak lidi na to, že zemi nemáme škodit. Výprava měla trvat celý měsíc.

„Maminko, bude strýček John jenom jezdit na kole? Nebo bude dělat ještě něco jiného?“ ptala se Halle.

„Ne, zlatíčko! Strýček John a ti ostatní budou na kolech jezdit do velkých i malých měst a budou lidi žádat, aby šetřili naše životní prostředí,“ vysvětlila jí maminka.

„A proč to třeba neřekne v televizi? To by přece bylo snadnější, ne?“ ptala se Halle zvědavě.

„Ano, bylo by to snadnější. On ale chce lidi navštívit osobně a říct jim, že je potřeba chránit lesy a oceány,“ pokračovala maminka.

Halle a její rodiče přijeli na přístavní hráz včas. Kolem padesáti cyklistů se shromáždilo mnoho lidí. Mávali jim zelenými vlajčkami a povzbuzovali je, aby splnili cíl své výpravy.

„Tamhle je strýček John,“ ukazovala Halle vzrušeně svému tatínkovi.

„Na shledanou, strýčku John! Nezapomeň psát!“ volala Halle.

Uplynul týden a jednoho rána maminka přinesla ke snídani pohlednici.

„Pohlednice od strýčka Johna!“ zavolala.

„Už tu dobrou zprávu rozšířil?“ chtěla vědět Halle.

„Ano, Halle! Zastavili se v městě Hillsdale a v městě Fernwood. Byli hezky přivítáni. Rozdali letáky a mluvili s mnoha lidmi o tom, jak chránit životní prostředí,“ řekla maminka.

„To je ale skvělé! Představte si, kolik měst ještě John musí navštívit. Myslí, že je tak ve čtvrtině,“ přidal se tatínek.

„Je to dlouhá cesta přes celou zemi,“ podotkla maminka.

Ponaučení

Možná jsme příliš malí na to, abychom sami jezdili na kole po celé naší zemi nebo kolem světa. Vždy ale můžeme kvůli Ježíši vyrazit na „cyklistickou výpravu“ do našeho okolí.

Ježíš dal velmi jasný příkaz, když řekl svým učedníkům: „Budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ (Sk 1,8) Žádal je, aby nejdříve začali mluvit o Ježíši doma, potom aby se posunuli do svého blízkého okolí a nakonec do ostatních oblastí země.

Ježíšovo poslání pro jeho učedníky platí i pro nás dnes. Ježíš nás žádá, abychom šli a šířili dobrou zprávu tam, kde žijeme!

Zdá se vám to jako příliš velký úkol? Nedělejte si starosti. Ježíš nám slíbil: „Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ (2 K 12,9)

Apoštol Pavel se také vydal na velkou výpravu, aby mluvil o Ježíši v mnoha zemích s různými lidmi. Cestoval na lodi do Korintu, Tesaloniky a na Kypr, aby tam šířil dobrou zprávu o spasení. Ty se také můžeš připojit k výpravě a mluvit o Ježíši se svými sousedy a kamarády, kteří ho ještě neznají.

Diskuze

- Co je dobrou zprávou o Ježíši? (To, že místo nás zemřel za náš hřích, abychom s ním mohli věčně žít.)
- Je skutečně možné šířit dobrou zprávu o Ježíši po celém světě? Žádá nás Ježíš, abychom dělali něco, co je nemožné?
- Navrhnete několik způsobů, jak se o tuto dobrou zprávu můžete podělit s ostatními.

Aktivita

Rozšifrujte následující slova, která se vztahují k Ježíšovu poslání (nacházejí se v Mt 28,19.20).

SEŘTK	YDÁNRO
ČDÍUNCIE	SÝTAV
CHDU	ECTO
CHATSLOOPU	IČUT

(Odpovědi: křesťanství, národy, učedníci, svědci, Duch, Otec, poslouchat)

Pondělí

SPRAVEDLIVÝ SOUDCE

Verš k zapamatování

„O milosrdenství a soudu chci zpívat, tobě, Hospodine, prozpěvovat žalmy.“ (Ž 101,1)

Inspirace

Připravte si pět různých obrazů od různých umělců. Rozdělte děti do skupinek. Ukažte jim obrazy. Požádejte potom děti ve skupinkách, aby se dohodly, které dva by bylo nejlepší vystavit v nějaké místnosti a na jakých místech. Zeptejte se jich: „Bylo snadné posoudit obrazy? Shodli jste se ve skupince na dvou nejlepších, nebo někteří z vás měli jiné názory a vkus?“

Příběh

„Pospěš si, Kathy! Potřebuji být na Festivalu jarních květin za půl hodiny,“ volala maminka netrpělivě.

„No tak, boty si obuješ v autě,“ navrhla maminka, popadla tašku a vyrazila k autu.

Každoroční Festival jarních květin byl nejvýznamnější událostí v Riversdale. Každé jaro bylo do soutěže přijato více než 300 druhů květin. Byly tam tulipány, narcisy, azalky, chryzantémy a mnoho dalších. Tento rok byl mimořádný také tím, že maminka měla být jedním ze šesti porotců!

„Podívej, tati! Ty žluté narcisy se mi tak líbí!“ vykřikla Kathy.

„Jak jen maminka dokáže rozhodnout, která květina je nejlepší? Myslím, že já bych to nedokázala,“ řekla Kathy vážně.

„Máš pravdu. Není snadné být porotcem. Porotce musí být spravedlivý a pravdomluvný,“ vysvětlil jí tatínek.

Na konci dne, který se zdál být nekonečně dlouhý, se Kathy s tatínkem připojili k mnoha dalším v hlavní hale a čekali na vyhlášení vítězů soutěže.

„Cenu Modrá stuha za největší rozmanitost tento rok dostává Jeannie Jonesová,“ vyhlásila maminka.

Mnoho lidí se shromáždilo okolo květiny, která obdržela cenu Modrá stuha. Obdivovali její krásu. Byl to tulipán s dvojími okvětními listky ve třech odstínech červené. Kathy si pomyslela, že porotci rozhodli správně a spravedlivě. Ale jak se pohybovala kolem různých stolů, aby se podívala na další květiny, zaslechla dvojici žen, které kritizovaly rozhodnutí poroty.

„Myslím si, že cena Modrá stuha měla být udělena tulipánu Rity Stubbové,“ stěžovala si první žena.

„Jo, souhlasím s tebou. Zdá se, že porotci nadržují jedné straně,“ přitakávala druhá žena.

„Slyšela jsem, že Jeannie Jonesová je příbuzná jednoho z porotců,“ naznačila první žena.

To není spravedlivé, pomyslela si Kathy pro sebe. Jak se opovažují obviňovat maminku, že je špatný porotce! Tatínek říkal, že být porotcem je moc těžké. Musím to říct mamince. Když se Kathy rozhodla, rozběhla se hledat maminku. Maminka byla opravdu dobrým porotcem, a ne takovým porotcem, který nadržuje svým favoritům.

Ponaučení

V Bibli je napsáno, že Bůh bude soudit všechny lidi. Král Šalomoun připomíná, že „veškeré dílo Bůh postaví před soud, i vše, co je utajeno, ať dobré či zlé.“ (Kaz 12,14) Stále ještě je čas, abychom se omluvili – činili pokání – a řekli Ježíši, že litujeme svých hříchů.

Ježíš nás chce už brzy vzít k sobě domů do nebe. I když tedy přijde soud, Ježíš nás má tak rád, že bude soudit laskavě a spravedlivě.

Pamatujete si na podobenství o hřivnách, které Ježíš vyprávěl? Evangelista Matouš píše

(Mt 25,19) o pánovi (Ježíši), který se vrací z dlouhé cesty, aby posoudil, jak jeho služebníci naložili se svěřenými penězi. Ten, který obdržel pět hřiven, a ten, který obdržel dvě hřivny, se o finance dobře starali a byli za to odměněni. Ale služebník, který dostal jednu hřivnu, neudělal nic, a proto mu byl jeho finanční obnos vzat. Tento příběh nás učí, že nakonec každý bude muset předvést, co udělal se svým životem.

Soud je ale ve skutečnosti dobrou zprávou! Není nic, čeho bychom se museli bát, protože to bude zároveň čas, kdy Ježíš přijde, aby nás vzal s sebou domů. Až Ježíš přijde zpět jako král, přijdou „všichni andělé s ním, posadí se na trůnu své slávy; a budou před ním shromážděny všechny národy. I oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů.“ (Mt 25,31–32)

Tou nejdůležitější věcí, kterou potřebujeme udělat, je přiznat Ježíši naše hříchy a říct mu, že jich litujeme. V Bibli je zapsáno zaslíbení: „Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ (1 J 1,9)

Budme tedy každý den připraveni na Ježíšův návrat a udržujme svou naději jasnou. A na soudu nás Ježíš prohlásí za navždy očištěné od hříchu. Jen si to pomyslete! Budete žít s Ježíšem navěky a už nebudete dělat žádné chyby.

Aplikace

Vytvořte seznam nápadů, jak se každý den můžeme připravovat na to, až Ježíš přijde. Podělte se o tyto nápady s ostatními dětmi.

Diskuze

- Proč je soud radostnou událostí?
- Najděte a převyprávějte dvě Ježíšova podobenství o soudu, který se odehraje před jeho příchodem.

Aktivita

Napište báseň nebo složte píseň o tom, že Bůh je milující a spravedlivý soudce. Předvedte ji ostatním dětem.

Úterý

ZVLÁŠTNÍ ČTVRTEK!

Verš k zapamatování

„Přistupte, klaňme se, klekněme, skloňme kolena před Hospodinem, který nás učil.“ (Ž 95,6)

Příprava

Na tabuli napište nadpis: „Mimořádné chvíle“. Zeptejte se dětí: „Kdybyste měli mimořádný den, který

byste mohli trávit jenom s maminkou a tatínkem, co byste rádi dělali společně? Proč je to skvělé trávit čas spolu?“

Příběh

„Jsem doma, tati!“ volal nadšeně Tanada, když zavíral vchodové dveře a pádil do schodů, aby se převlékl. Brzy uslyšel, jak někdo zavírá dveře do kuchyně.

„Synku, už jsi připravený?“ zavolal tatínek zdola.

„Dej mi jenom chvíličku, abych se převlékl.“

Ano, čtvrtek byl pro Tanadu s tatínkem zvláštním dnem, kdy společně chodili na volejbalové hřiště! Tatínek přicházel domů kolem čtvrté hodiny, a pak trávil čas společně se synem a dělali, co je bavilo. S dalšími rodinami rádi hrávali v místní tělocvičně volejbal. Pak se obvykle stavili v cukrárně a dali si zmrzlinu. Jindy zase chodili nakupovat sportovní vybavení nebo spolu navštěvovali obchod s hudbou. To nejlepší ale pro Tanadu bylo, že každý čtvrtek měl tatínka jenom pro sebe! Byli jenom oni dva!

Minulý čtvrtek, když dohráli volejbal, ještě navštívili tatínkova kamaráda, který ležel v nemocnici se zápallem plic. Prostě každý čtvrtek dělal Tanada společně s tatínkem něco zajímavého.

„Je to jako sobota,“ poznamenal jednou tatínek, když byli spolu.

„Sobota?“ zeptal se Tanada překvapeně. „Myslel jsem, že sobota je v sobotu!“

„Máš pravdu,“ pokračoval tatínek, „ale sobota je také takový zvláštní čas, který travíme s Bohem. My ho uctíváme, zpíváme mu písně a děláme věci, které ho potěší. A to děláme každý týden ve stejnou dobu – v sobotu!“

„Ano, také rád chodím do sobotní školky,“ zhodnotil Tanada. „Mám vlastně každý týden dva ‚zvláštní dny‘. Jeden ve čtvrtek s tebou, tatínku, a druhý v sobotu s Pánem Ježíšem. A těším se na oba!“

Ponaučení

Když byl Ježíš na zemi, užíval si svůj „zvláštní čas“ s Bohem. Chodil rád v sobotu do synagogy a četl z Bible. Evangelista Lukáš zaznamenal ve svém evangeliu (L 4,16), že Ježíš „přišel do Nazareta, kde vyrostl. Podle svého obyčeje vešel v sobotní den do synagogy a povstal, aby četl z Písma.“ Také učedníci – Petr, Jakub, Jan a další – chodili do chrámu, aby uctívali Boha. Apoštol Pavel se na svých cestách setkával o sobotách s mnoha věřícími. Byl to čas, kdy lidé spolu zpívali, společně chválili Boha a poslouchali kázání.

Kromě soboty Ježíš také často mluvil se svým Otcem o samotě – byly to jeho „mimořádné chvíle“. V Bibli je zaznamenáno, že Ježíš „v těch dnech vyšel na horu k modlitbě; a celou noc se tam modlil k Bohu“ (L 6,12). Jen si to představte. Ježíš si povídal s Bohem – svým Otcem – celou noc. Byl to zvláštní čas pro Boha Otce i jeho Syna Ježíše.

Nechcete se také setkávat s Ježíšem? Žalmista nás vybízí: „Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné.“ (Ž 106,1) A prorok Izajáš připomíná: „Cožpak nevíš? Cožpak jsi neslyšel? Hospodin, Bůh věčný, stvořitel končin země, není zemdlený, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze.“ (Iz 40,28)

Naše naděje se upíná ke dni, kdy se budeme moci už navěky radovat z „mimořádného času“ s Ježíšem v jeho království. Nebude to už jen sobota nebo čtvrtek. Bude to každý den – po celou věčnost!

Aplikace

Vytvořte seznam věcí, které byste rádi dělali v „mimořádném čase“ s Ježíšem, který bude v nebi. Na co byste se ho chtěli zeptat?

Diskuze

- Zažíváš někdy s Ježíšem „mimořádné chvíle“? Je pro tebe tento čas zajímavý?
- Proč si Tanadův tatínek určil jeden den v týdnu, kdy dělal zajímavé věci se svým synem? Proč je dobré určit si každý den nějaký čas na setkání s Ježíšem?

Aktivita

Vyhledejte následující biblické verše a zjistěte, co je klíčem k tomu, abychom v nebi trávili náš čas s Bohem.

1 S 15,22 Iz 1,19 Sk 5,29 Ex 19,5

Středa

KONEČNĚ SPOLU!

Verš k zapamatování

„*Buďte rozhodní a buďte udatného srdce, všichni, kdo čekáte na Hospodina!*“ (Ž 31,25)

Inspirace

Připravte si obrázky dětí a dospělých, kteří mají smutný výraz. Ukažte je dětem. Pak se jich zeptejte: Jak se lidé na těchto obrázcích tváří? Mají strach? Jsou zoufalí? Smutní? Co to znamená, když se člověk cítí zoufalý nebo smutný?

Příběh

„Maminko, maminko, kde jsi?“ plakala šestiletá Karla.

Zdálo se, že každý někam pospíchá. Karla si pamatovala, že šla za maminkou a svými dvěma bratry. Zrovna se chystali nastoupit do autobusu, když vtom

uslyšela nějakou ránu. Otočila se, aby viděla, co se děje, ale zapomněla se přitom držet maminčiny ruky.

„Casto, Casto!“ volala úzkostlivě jméno svého bratra.

Ale nebyla tam ani maminka, ani Casto. Byla příliš zmatená a nevěděla, co má dělat. Zdálo se, že nikoho nezajímá, jak je nešťastná. Kde by jen maminka mohla být? Jak tak plakala, pobíhala kolem a hledala maminku, zmocnil se Karly strach. Šla a šla, až už víc nemohla. Všechna naděje, že maminku najde, byla pryč. Najednou upadla na zem a omdlela.

„Vzbud se, vzbud se!“ Karla cítila, jak ji někdo jemně plácá po tváři.

„Maminko! Casto!“ zvolala Karla hlasitě, když přišla zase k sobě. Rozhlédla se kolem a zjistila, že je na klíně nějaké úplně cizí ženy.

„To bude v pořádku! Pomůžeme ti maminku najít!“ ujišťovala Karlu ta cizí žena.

„Opravdu?“ Karla zalapala do dechu. „Děkuji vám, paní.“

„Jsem z Červeného kříže a už jsme někoho poslali, aby se po tvé mamince podíval,“ znovu ji ujistila ona cizí žena.

„Můžu se pomodlit k Ježíši, aby mi pomohl najít maminku?“ zeptala se Karla stydlivě.

„Určitě! Ježíš ví, kde tvoje maminka je,“ odpověděla žena a usmála se.

Po krátké modlitbě Karla vstala a něco snědla. Ale i když už neměla hlad, cítila se osamělá, vystrašená a zoufalá. Měla vůbec nějakou naději, že maminku ještě někdy uvidí? Tu noc spala v zařízení pro ztracené a opuštěné děti. Než usnula, plakala.

Když se ráno probudila, všechno kolem vypadalo tak cize. Slyšela, jak si lidé pod okny povídají a jak kolem projíždějí auta. Karla se cítila ztracená a úplně bez naděje.

Najednou uslyšela, jak se k jejímu pokoji blíží povědomé hlasy. Srdce jí začalo tlouct rychleji a rychleji. Je to pravda? Nepředstavuje si jen něco? Mohla se její naděje naplnit? Hlasy se stále více přibližovaly a byly hlasitější.

„Maminko! Maminko!“ vykřikla Karla vzrušeně a běžela se podívat.

„Karlo, holčičko,“ volala s pláčem maminka, když spěchala, aby svou malou ztracenou holčičku objala.

„Myslela jsem, že už tě neuvidím,“ šeptala maminka, když zvedala Karlu a pevně ji objímala. „Díky Bohu!“

„Maminko, já jsem tak šťastná! Pořád jsem doufala, že mě najdeš!“ dodala Karla s úsměvem a držela se maminky za ruku.

Ponaučení

Lidé jsou často ztraceni ve světě. Hřích, nemoc či pokušení vytlačují naději na budoucnost. Lidé se nemají rádi, jsou války. Ježíš už kdysi řekl, že dříve než znovu přijde, „povstane národ proti národu a království proti království, bude hlad a zemětřesení na mnoha místech“ (Mt 24,7).

Ve světě na různých místech probíhají katastrofy – záplavy, tsunami, hurikány nebo zemětřesení. Současně probíhá několik válek a ozbrojených konfliktů, kde umírají lidé. Zdá se, že nikdo nezná způsob, jak tuto situaci vyřešit. Lidé sice plno věcí navrhuji, většinou však tato řešení nefungují.

Bible nám připomíná, že pravou naději můžeme najít jedině v Ježíši. Apoštol Pavel napsal: „Bůh jim chtěl dát poznat, jak bohatá je sláva jeho tajemství mezi pohany: Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu.“ (Ko 1,27) Ježíš je nadějí, kterou můžeme sdílet s lidmi, kteří jsou smutní nebo mají problémy. Pozvěte je do sboru, aby tam našli naději v Ježíši, který jim může dát pokoj.

Pamatujte si: „Blaze tomu, kdo má ku pomoci Boha Jákobova, kdo s nadějí vzhlíží k Hospodinu, svému Bohu.“ (Ž 146,5) To udělala i Karla – Ježíš byl její nadějí, věřila, že jí pomůže najít maminku.

Diskuze

- Co to znamená, když řekneme, že se cítíme zoufale? Najděte ještě další slova vyjadřující tyto pocity.
- Zažili jste někdy situaci, kdy jste byli ztraceni nebo zoufalí?
- Když odevzdáme své starosti Ježíši, vkládáme do něj svou naději. Pak už si starosti nemusíme dělat. Zažili jste to někdy?

Aktivita

Zahrajte si hru, kdy děti budou hádat jména osob, které vložily svou naději do Ježíše navzdory tomu, že jejich životní okolnosti byly obtížné. Zde je několik příkladů:

- Najednou přišel o všechno, včetně svého bohatství, majetku a členů rodiny.
- Ztratila veškerou naději, když po dvanáct let hledala uzdravení u mnoha lékařů.
- I když byl otrokem v cizí zemi, nikdy neztratil naději v Boha a byl odměněn vysokým postavením na královském dvoře.
- Důvěřovala Bohu, že zachrání ji a její lid před záhubou, kterou chystal vysoký státní úředník.
- Kázal o naději v Ježíši na svých misijních cestách.

Čtvrtek

VĚRNÝ AŽ DO KONCE

Verš k zapamatování

„Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života.“ (Zj 2,10)

Inspirace

Připravte si pět nebo šest kartiček a na každou napište jiné chování, kterým se projevuje věrnost nebo nevěrnost – například kritizování, povzbuzování, lhaní, čestnost, pomlouvání, obhajování.

Uprostřed místnosti vyznačte čáru – jednu stranu označte VĚRNÝ, druhou stranu označte NEVĚRNÝ. Přečtěte dětem příklad chování a řekněte, ať si stoupnou na stranu, o které si myslí, že správně vyjadřuje toto chování.

Po hře s dětmi prodiskutujte, co znamená věrnost.

Příběh

„Zachovávat jeho svatý den! Co je to za nesmysl?“ vyštěkl hlasitě major Park.

„Pane, vojín Brown bere své náboženství vážně,“ vysvětloval mu seržant Caldwell. „Dokonce ani nenosí zbraň.“

„Žádná zbraň, žádná sobota! Co vlastně dělá v armádě?“ křičel major Park.

Melvin Brown se na své palandě celou noc modlil. Prosil Pána Boha, aby mu dal sílu zvládnout tuto zkoušku. V osmnácti letech byl Melvin na dva roky odveden do armády. Neexistovaly žádné výjimky.

Než odešel z domova, jeho rodiče se s ním modlili a četli mu mnoho biblických veršů, které by mu mohly pomoci v těžkých časech. Pamatoval si verš z Matouše 19,26: „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno.“ Ano, spoléhal na Boha, že vyřeší „to nemožné“ přímo ve vojenském táboře!

„Nedělej si starosti s tím, jak budeš v armádě věrný. Bůh to pochopí! A nikdo se to nedozví!“ Melvin se otočil, aby viděl, kdo s ním mluví. Nikoho neviděl. Byl si ale jistý, že zaslechl hlas. Mohl by to být...?

„Ježíši, pomoz mi zvládnout dnešek. Chci ti být oddaný a věrný,“ šeptal Melvin, když se postavil do řady při ranním nástupu.

„Vojíne Browne, hlaste se táborovému veliteli!“ zazněl zřetelně a hlasitě rozkaz seržanta Caldwell. Teď nebylo úniku!

Melvinovo srdce tlouklo jako o závod, když klepal na dveře majora Parka.

„Máš hodně špatný záznam, hochu! Během jednoho měsíce jsi byl vyhozen ze dvou táborů,“ zabručel major. „Kdo si myslíš, že jsi? Odmitáš cvičit v sobotu a odmítáš nosit zbraň. Porušil jsi zákon této země. To znamená vojenský soud!“

„Pane, v Bibli je napsáno, že máme sobotu zachovávat jako svatou,“ odpověděl odvázně Melvin.

„Připrav se na vojenský soud zítra ráno v 9 hodin,“ nařídil major Park.

Vojenský soud může vojákům uložit tvrdý trest. Melvin ještě nikdy předtím nebyl u žádného soudu, natož aby byl souzen.

Byla to ta nejhorší noc, kterou Melvin zažil. Vzpomněl si na verš z knihy Izajáš 40,31: „Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.“ Trochu se mu ulevilo a usnul.

Ráno se ještě Melvin krátce pomodlil: „Pane, naléhavě potřebuji taková orlí křídla! Spoléhám na tvé zaslíbení.“ A vyrazil k soudu.

V místnosti, kde měl být souzen, sedělo několik vojenských důstojníků.

„Vojíne, jste ochoten jít kvůli své víře do vězení?“ zeptal se pohrdavě poručík Lee.

„Ano, pane! Chci být věrný Bohu,“ odpověděl směle Melvin.

„Víra – za tu nestojí trpět!“ ostře odpověděl major Park. „Víra v armádě neexistuje!“

Po hodině výslechu major Park vynesl rozsudek: „Tři týdny ve vězení a pokuta 250 dolarů!“

Všichni brzy opustili místnost a k Melvinovi přišel plukovník Brandt. Potřásal hlavou.

„Nemohu uvěřit, že stále ještě máme moderní chlapy, jako jsi ty, kteří jsou věrní svému Bohu – i když to znamená riskovat, že půjdou do vězení,“ řekl plukovník. „Od zítřka jsem novým velitelem v tomto táboře. Obdivuji tvoji odvahu. Naše země potřebuje lidi, jako jsi ty, kteří budou stát za tím, čemu věří.“ Plukovník se usmál a podal Melvinovi ruku.

„Nechám ti volno o sobotách, ale musíš pracovat každou neděli, abys to vynahradil. Pokud jde o zbraň, tvým úkolem bude každý den posbírat všechny slepé patrony, až ostatní docvičí střelbu.“

Melvin byl šťastný. Jak se to mohlo stát? Slyšel rozsudek, že půjde do vězení, a přesto to Bůh obrátil v něco dobrého!

„Dostal jsem orlí křídla! S Bohem je všechno možné!“ myslel si Melvin a usmíval se.

Ponaučení

Bůh si přeje, abychom mu byli věrní ve všem, co děláme.

V minulosti stále volal izraelský národ, který od něj odešel, zpátky k sobě. Za časů Elijáše chtěl, aby přestal jeho lid uctívat Baala. Aby uctívali jen jeho – jediného pravého Boha.

V poslední knize Bible volá Bůh nás: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod.“ (Zj 14,7) Bůh chce, abychom ho uctívali a byli mu oddáni.

Ve světě je mnoho lákavých věcí – peníze, sláva, oblečení, počítačové hry... Ježíš nám ale připomíná: „Hledejte především mé království

a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 6,33) Bohatství a věci mohou přes noc zmizet. Mnohem trvalejší je vztah s Bohem, který říká: „Já jsem první i poslední, kromě mne žádného Boha není.“ (Iz 44,6)

Bůh nás zve: „Budte mi věrní. Přijměte dar věčného života. Pokud se rozhodnete pro mě, stanete se mými vyvolenými dětmi, mým lidem!“

Aplikace

Co to znamená být věrný Ježíši? Podělte se o své nápady s ostatními a pomodlete se, aby vám Bůh pomohl být mu věrní.

Diskuze

- Které věci nás mohou oddělit od věrnosti Pánu Bohu?
- Co to znamená, že jsme vyvoleným Božím lidem?

Aktivita

Rozdělte děti na malé skupiny. Navrhněte jim, aby vymyslely dramatický příběh, v němž předvedou věrnost Bohu. Vybídněte je, aby tuto scénku přehráli ostatním.

Pátek

SHOVÍVAVÝ UČITEL

Verš k zapamatování

„Ty však, Panovníku, jsi Bůh slitovný a milostivý, shovívavý, nejvyšš milosrdný, věrný.“ (Ž 86,15)

Inspirace

Na tabuli napište slovo „shovívavý“. Požádejte děti, aby vám pomohly vytvořit seznam vlastností shovívavého člověka. Každou stručně prodiskutujte.

Příběh

„Carino, pojď se mnou do kabinetu,“ požádala paní učitelka Garciová, která právě posbírala poslední písemky v páté třídě.

Když Carina přišla s paní učitelkou do kabinetu, řekla jí: „Carino, dneska ses během písemné práce z přírodopisu chovala velmi zvláštně.“

„Ne, já jsem nedělala nic zvláštního!“ odpověděla Carina.

„Jsi si jistá, že mi nechceš něco říct?“ pobízela ji paní Garciová dále.

„Ne! Nic!“ odpověděla Carina důrazně.

„Budu velmi smutná, pokud mi neříkáš pravdu,“ odpověděla paní Garciová.

Zatímco Carina a její učitelka chvíli tiše seděly, Carina neustále kroutila rohem své bundy. Paní Garciová brzy přerušila mlčení.

„Carino, prosím sundej si čepici,“ tiše požádala paní Garciová.

„Ne! Ne! Ne! Nemůžete po mě žádat, abych si sundala čepici!“ rozčileně odsekla Carina.

„Jsem přesvědčená, že tam máš něco, co bych měla vidět,“ vysvětlila učitelka.

Po dalších dvou žádostech učitelky se Carina podvolila a hlasitě vzlykala. Nakonec promluvila.

„Je mi to tak líto, paní Garciová. Podváděla jsem!“ vyznala Carina a sundala si čepici. Objevil se kus papíru, na kterém byly napsané odpovědi.

„Zasloužila by sis dostat z písemky pětku,“ řekla paní Garciová, „ale já vím, že tohle bylo poprvé, co jsi něco takového udělala.“

„Tolik se stydím. Můžete mi to odpustit?“ zeptala se Carina smutně.

„Ano, odpouštím ti to, ale musíš nést následky,“ ujistila Carinu paní Garciová. „Příští týden ti dám druhý test z přírodovědy, ale budou v něm jiné otázky.“

„Děkuji vám, paní Garciová. Budu se snažit, abych to už nezkazila!“ odpověděla vděčně Carina. „Také o tom dnes večer řeknu mamince a tatínkovi. Děkuji, že jste byla tak laskavá a shovívavá.“

Ponaučení

Občas jako lidé děláme špatné věci, které by zasloužily trest. Bůh je však shovívavý a laskavý. Král David napsal: „On se slitovával, zprošťoval je nepravostí, nevydal je z káze.“ (Ž 78,38) Apoštol Jan tuto myšlenku rozvádí: „Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý,

že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti.“ (J 1,9)

Vzpomenete si, kolikrát izraelský národ zapomněl na Boží vedení a opustil jej, aby uctíval modly a cizí bohy? Izraelci stále reptali, stěžovali si a opouštěli Boha. On se ale

vždy rozhodl jim odpustit a ukázat svou laskavou tvář. Bůh říká svému lidu: „Navrať se, izraelská odpadlice ... já se na vás neosopím, neboť jsem milosrdný, je výrok Hospodinův, nechovám hněv navěky.“ (Jr 3,12)

Ano, Bůh je spravedlivý a shovívavý. Vybízí nás, abychom přijali Ježíšovo poslání a ostatním lidem pomáhali vidět, že Bůh je laskavý a odpouští jim všechna provinění.

Aplikace

Rozdejte dětem list papíru a navrhňte jim, aby napsaly dopis Bohu, ve kterém mu vyjádří poděkování za to, že jim odpouští a má je rád. Vybídněte děti, ať svůj dopis přečtou ostatním.

Diskuze

- Jak je shovívavost spojena s odpuštěním? Jsou vždy tyto vlastnosti spojeny?
- Vzpomenete si na nějakou situaci, kdy k vám byl někdo shovívavý? Jaké pocity jste v tu chvíli měli?

Druhá sobota

VÝJIMEČNÝ KLUB

Verš k zapamatování

„Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“ (Zjevení 14,12)

Inspirace

Připravte si obrázky různých klubů, kam člověk může patřit – například skauti, Klub Pathfinder, sportovní kluby... Ukažte obrázky dětem a zeptejte se jich: „Co je potřeba k tomu, aby člověk mohl patřit do takového klubu? Je člen klubu nějak výjimečný?“ Odpovědi zapisujte na tabuli.

Příběh

„Ahoj, Pavle! Už máš uniformu?“ ptal se vzrušeně Prakash, když členové Klubu Pathfinder ve skupině pochodovali po cestě.

„Ještě ne! Ale doufám, že to bude brzy,“ odpověděl Pavel hlasitým šepotem.

„A už jsi to slyšel? Náš klub byl vybrán, aby se zúčastnil přehlídky o národním svátku!“ řekl Prakash.

„Vážně? No teda! To je pocta!“ zvolal Pavel.

Chlapecký oddíl Klubu Pathfinder trénoval pochodování a nástupy dvakrát týdně už celý měsíc. Každý pohyb musel být dokonalý, neboť každý chlapec reprezentoval to, kvůli čemu byl jejich klub známý. Všichni členové dostali pokyny, aby si nechali vyprat a vyžehlit uniformy, doplnili je čistými botami a správně uvázanými šátky na krk.

„Všichni do řady... levá, pravá, levá...“ dirigoval chlapce vedoucí jejich oddílu na setkání v týdně.

„Nemluvit! Hlava kupředu!“ ukazoval jim, jak je to správně. Také dával znamení několika chlapcům, o kterých se zdálo, že vyčnívají z řady.

„Pochodem v chod... dva, tři, čtyři; levá, dva, tři, čtyři...“ pokračoval vedoucí v rozkazech a pískal na píšťalku.

„Stát!“ zakřičel konečně a naposledy zapískal na píšťalku.

„Kluci, co si myslíte, že děláte?“ Naznačil Kennymu, Karlovi a Rajovi, aby přišli dopředu.

„Chcete jít na přehlídku? Patříte do našeho klubu?“ ptal se vedoucí.

Chlapci se omluvili, že nespolupracovali, a žádali, aby se mohli zúčastnit speciální klubové akce.

„Kluci, víte, co pathfinderi slibují?“ zeptal se jich vedoucí. „Všichni, řekneme to společně...“

Všichni chlapci z oddílu Pathfinder okamžitě nahlas a hrdě zopakovali svůj slib.

„Výborně! Ano, jsme členy výjimečného klubu a jste výjimeční lidé!“ zdůraznil vedoucí. Pak se otočil ke Kennymu, Karlovi a Rajovi a zamračil se: „Takže, kluci, jste v klubu, nebo ne? Pamatujte, že pokud jste členy Klubu Pathfinder, pak slibujete, že budete důvěryhodní, věrní, užiteční, zdvořilí, laskaví, poslušní, veselí, šetrní, stateční, čistotní a uctiví,“ znovu zopakoval vedoucí. „Omlouváme se, už se to víckrát nestane!“ odpověděli tři chlapi.

„Pojďme pokračovat v naší přehlídce. Do národního svátku už nám nezbyvá mnoho času,“ připomněl všem vedoucí. „Dobře, tak pochodem v chod... dva, tři, čtyři; levá, dva, tři, čtyři...“

Ponaučení

Víte, že my všichni patříme do klubu, který je také výjimečný? Nazývá se církev.

Až Ježíš opět přijde, bude hledat lidi, kteří v něho věří. To ale znamená, že jsou trpěliví, i když jsou neprávem obviněni. Že dodržují Boží přikázání a modlí se za druhé.

Apoštol Jan píše: „Hle, přichází v oblacích! Uzří ho každé oko, i ti, kdo ho probodli.“ (Zj 1,7)

Syn Boží se narodil na zemi jako malé dítě. Porazil hřích a všechny nás zachránil. A brzo přijde. A pak si nás vezme s sebou do svého království. Ale už nyní můžeme patřit do jeho výjimečného klubu!

Aplikace

Pokud ve vašem sboru funguje Klub Pathfinder nebo sobotní školka, zkuste připravit nějakou speciální schůzku nebo akci, a pak na ni pozvat své kamarády. Řekněte svým kamarádům, že i oni mohou patřit do Ježíšova výjimečného klubu!

Diskuze

- Jak se může člověk stát členem výjimečného klubu – církve? Je tento klub otevřený pro každého?

LINDA MEI LIN KOH

JE VEDOUČÍ ODDĚLENÍ DĚTÍ GENERÁLNÍ KONFERENCE. VYSTUDOVALA PSYCHOLOGII A PORADENSTVÍ NA ANDREWSOVĚ UNIVERZITĚ. V CÍRKVI PRACOVALA DÉLE NEŽ 30 LET JAKO UČITELKA NA ZÁKLADNÍ ŠKOLE I VYSOKÉ ŠKOLE.

Kdy máme Boha uctívat?

Ve Zjevení 14,7 je jasný odkaz na stvoření. Máme uctívat toho, který „učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“.

V příběhu o stvoření je v 1. knize Mojžíšově 2,2–3 napsáno: „Sedmého dne dokončil Bůh své dílo, které konal; sedmého dne přestal konat veškeré své dílo. A Bůh požehnal a posvětil sedmý den, neboť v něm přestal konat veškeré své stvořitelské dílo.“

Ellen Whiteová k tomu dodává: „Pravé sobotě, která byla člověku dána jako památník stvoření, bylo odebráno její právoplatné místo posvátného Božího příkazu. Namísto toho je velebena a oslavována

falešná sobota... Pravda o sobotě však má být vydvížena na místo, které jí náleží... Světu mají být předloženy Boží požadavky v jejich původní neotřetosti a moci.“ (The Youth's Instructor, 1898)

Není výsadou a krásným úkolem, že můžeme hlásat Boží dar soboty v celé její „původní neotřetosti a moci“? To je naší radostí a posláním Církve adventistů sedmého dne.

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Jaké „bohy“ uctívají lidé v dnešní době?
- Proč je bohoslužba tak důležitá v době před příchodem Ježíše Krista?

Středa

**POSLÁNÍ PŘINÁŠET NADĚJI
UPROSTŘED BEZNADĚJE**

Když Tony Blair odešel z funkce ministerského předsedy Velké Británie, média psala o jeho duchovním životě. Časopis Time v roce 2008 přinesl toto vyjádření: „Blair je hluboce nábožensky věřící člověk. Dalo by se říci, že se jako politik nejotevřeněji veřejně přiznal ke své víře od dob Williama Gladstonea, který tak učinil před více než sto lety. Blair obratně zvládá složité otázky ohledně náboženství. Neustupuje ve svých názorech. Jeho dlouholetý tiskový mluvčí Alastair Campbell vzpomíná na situaci, kdy byl Blair v roce 1996 ve škole ve Skotsku, kde šílený střelec zabil šestnáct dětí a učitele. Ve třídě, kde byla krev obětí, se Campbell Blaira zeptal: „Má pro tento zločin váš Bůh nějaké vysvětlení?“ Blair se zastavil a odpověděl: „To, že je člověk špatný, nutně neznamená, že Bůh není dobrý.““ (Michael Elliott – Tony Blair's Leap of Faith, Time, červen 2008)

Navzdory morálním a ekonomickým problémům dnešního světa bychom měli jako jednotlivci, sbory i církve být hlasem, který přináší naději. Naším úkolem je připomínat lidem uprostřed beznaděje, že je zde Bůh, který je dobrý. Lidská moudra, myšlenky i systémy vždy selhávaly a znovu selžou. Jen v Ježíši je možné „zakotvit“ svou naději.

Druhý anděl ve Zjevení 14. kapitole nám přináší varování: „*Padl, padl veliký Babylón, který opojil všechny národy svým smilstvím a dal jim pít z poháru hněvu.*“ (Zj 14,8) Pád Babylonu symbolizuje zhroucení falešných náboženských nadějí a systémů v době konce. Současně je potřeba mít na paměti ujištění, že jednoho dne budou věci napraveny a přijde Boží království.

Poselství druhého anděla

O čem je poselství druhého anděla? Jaká je podstata Babylonu? Je jím „duch soběstačnosti“, o kterém se v Bibli poprvé mluví v příběhu o stavbě Babylonské věže v 1. knize Mojžíšově 11. kapitole: „*Vybudujme si město a věž, jejíž vrchol bude v nebi. Tak si učiníme jméno.*“ (Gn 11,4) Lidé již nevyvyšují Boha, ale sami sebe.

Ve Zjevení 17,5 je Babylon označen jako „*matka všeho smilstva a všech ohavností na zemi*“. A to doslova i symbolicky. Babylon je nepřitelem Boha

i jeho lidu. Určitým způsobem představuje všechny falešné náboženské systémy a organizace. Důvěřovat Babylonu znamená, že člověk raději spoléhá na jakoukoliv jinou moc než na Boha.

Z historického pohledu byla nejslavnější érou starověkého Babylonu vláda Nebúkadnesara, který město nádherně přestavěl. Usiloval o to, aby jeho říše byla co největší a trvala co nejdéle. V městě bylo přes padesát chrámů, které byly zasvěcené všem důležitým bohům, mnoho malých svatyní a nespočet pouličních oltářů. Součástí byly visuté zahrady (jeden ze sedmi divů starověkého světa), které byly zavlažovány systémem potrubí. Ze střechy svého paláce mohl Nebúkadnesar vidět dvojité hradby kolem svého města. Měřily kolem 90 kilometrů a široké byly tak, že se na nich mohl otočit vůz s koňmi. Historik Herodotos v pátém století před naším letopočtem napsal, že Babylon svou nádherou předčil všechna města tehdy známého světa.

Nemůžeme se tedy divit, že se Nebúkadnesar radoval ze své prosperity. „*Zdali není veliký tento Babylón, který jsem svou mocí a silou vybudoval jako královský dům ke slávě své důstojnosti?*“ (Da 4,27)

Tento dávný král připomíná Harryho, pacienta v psychiatrické léčebně. Každý večer vykřikoval ve svém pokoji: „Jsem král vesmíru! Jsem vládce světa! Každý bude dělat to, co já řeknu...“

Jednoho večera se u něj zastavil lékař, který mu začal vysvětlovat, že ruší ostatní pacienty: „Harry! Přestaň si bušit do hrudníku a vykřikovat. Rušíš lidi, kteří se okolo snaží spát.“

„Ale já jsem král vesmíru!“

„Harry, ty nejsi král vesmíru.“

„Ano, jsem!“ křičel o to hlasitěji.

„A co tě vede k přesvědčení, že jsi král vesmíru?“

„Bůh mi řekl, že jsem král vesmíru!“

Z vedlejšího pokoje se ozval hlas jiného pacienta: „To jsem neřekl!“

Duch Babylonu

Stejně jako Nebúkadnesar jsou mnozí lidé přesvědčeni, že mohou vše – že jsou „bohové“. Je to stejný „duch Babylonu“, který kdysi dávno vyhnal z nebe satana a způsobil, že Adam s Evou museli

odejít ze zahrady Eden. „Duch vzdoru“, který se prohlašuje za Boha, je jádrem velkého sporu mezi dobrem a zlem. „Duch Babylonu“ působí dnes stejně, jako tomu bylo v minulosti.

Jedině Bůh si zaslouží, aby byl chválen a uctíván. „Duch Babylonu“ – tedy vzdor a pýcha – způsobil v minulosti mnoho zla, vedl k uctívání různých model a překroucení Božího zákona. Proto si Bůh povolává lid, který uznává jeho svrchovanost. Úkolem jeho lidu je ukazovat na to, co je zlé, a hlásat poselství o tom, že „*padl veliký Babylon*“.

Před Kristovým návratem budou ti, kteří následují Boha, přinášet poselství druhého anděla. Budou vyzývat lidi, aby vyšli z falešného náboženského hnutí, které vykazuje „ducha Babylonu“, a následovali pravého Boha.

Poselství druhého anděla má pro nás dnes velkou důležitost, protože nám předkládá velmi osobní otázky: Budeš uctívat svého Stvořitele, nebo sama sebe? Budeš zcela věrný Bohu?

Důležitost poselství druhého anděla

V každém z nás je nějaký „střípek Babylonu“, který nás může přemoci, pokud se zcela nepodřídíme Ježíši Kristu.

V jedné vymyšlené ilustraci se nějaký muž zeptal Boha: „Co myslíš, že je těžší – být člověkem nebo Bohem?“

„Mnohem obtížnější je být Bohem,“ odpověděl Bůh. „Musím se starat o celý vesmír, o všechny planety a galaxie. Ty se musíš postarat jen o svou rodinu a práci.“

„To je sice pravda,“ namítal muž. „Ale máš neomezený čas a moc, kdežto já jsem omezen lidskou silou a délkou života. Navrhuji, abychom si na chvíli vyměnili místa – ty budeš vědět, jaké to je být člověkem, a naopak já budu vědět, jaké to je být Bohem.“

Bohu se tento nápad nelíbil, ale muž stále žádal a naléhal, až se nakonec Bůh nechal přemluvit. Vyměnili si místa. Člověk se stal Bohem a Bůh se stal člověkem.

V okamžiku, kdy se člověk jednou posadil na Boží trůn, nechtěl už Bohu jeho místo vrátit. Proto

od té doby světu vládne člověk a Bůh žije ve vyhnanství.

Samozřejmě se jedná o vymyšlenou ilustraci, ale ponaučení, které obsahuje, je pravdivé.

Je pro nás důležité poselství druhého anděla? Není něco, čím sesazujeme ve svém životě Boha „z trůnu“ a dosazujeme tam sebe?

Nemůže se stát, že místo odevzdání desátek a darů pořídíme něco jiného – nějakou „velmi potřebnou“ věc? A jak to je s časem? Nemůže se stát, že tlak termínů v práci či úkolů, které musí být dokončeny, je příčinou toho, že občas vynecháváme ranní pobožnosti a osobní ztišení? Je Bůh opravdu na místě, které má mít v našem životě vyhrazeno?

Pokud na první místo ve svém životě dáme něco jiného než Boha, přináší to po čase pocitu marnosti. Útěk ke kompromisu přináší jen dočasnou úlevu. Skutečné hodnoty a smysl v životě je možné najít jen u Boha.

Pokud se sami posadíme na trůn, který náleží Bohu – tedy dáme nejprřednější místo v životě sami sobě – znamená to, že nás ovládá „duch Babylonu“. To je však přesný opak toho, co máme dělat – tedy žít v důvěrné závislosti na Bohu a zpochybňovat hodnotový systém světa, protože Babylon již padl.

Ježíš nás vyzývá, abychom vyšli z Babylonu. *„Potom jsem viděl jiného anděla, jak s velkou mocí sestupuje z nebe; a země byla ozářena jeho slávou. Zvolal mohutným hlasem: ‚Padl, padl veliký Babylon a stal se doupětem démonů, skryší všech nečistých duchů a každého zlověstného a nenáviděného ptáka; neboť vínem Božího hněvu pro smilství té nevěstky byly opojeny všechny národy, králové světa s ní smilnili a bohatí kupci země bohatli z její rozmařilosti a přepychu.‘ A slyšel jsem jiný hlas z nebe: ‚Vyjdi, lide můj, z toho města, nemějte účast na jeho hříších, aby vás nestihly jeho pohromy.‘“* (Zj 18,1–4)

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- V čem starověké město Babylon vhodně znázorňuje systém falešného náboženství?
- Mohu mít jako člen církve adventistů „ducha Babylonu“? Jak?

Čtvrtek

PŘIJETÍ POSLÁNÍ

Když si v internetovém vyhledávači Google necháte vyhledat slovní spojení „znamení šelmy“, zobrazí se mnoho odkazů na různé webové stránky. Zdá se, že toto slovní spojení zaujalo hodně lidí. Co to ale je „znamení šelmy“? Je to snaha člověka zachránit se tím, že se podrobí mocnostem, které stojí proti Bohu. Je to modloslužba – tedy uctívání stvoření místo Stvořitele.

„Za nimi letěl třetí anděl a volal mocným hlasem: Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno Božího rozhorlení, které Bůh nalévá neředěné do číše svého hněvu; a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. A jeho muka neuhasnou na věky věků a dnem ani nocí nedojde pokoje ten, kdo kleká před šelmou a jejím obrazem a nechal si vtisknout její jméno. Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“ (Zj 14,9–12)

Pravá a nepravá bohoslužba

Poselství třetího anděla upozorňuje na problém falešné bohoslužby: „Kdo kleká před šelmou...”

Pravá bohoslužba je položena do protikladu k padělku bohoslužby.

V naší církvi byla diskuze o bohoslužbě vždy živá. I dnes jsou spory o to, co je při bohoslužbě přípustné. Zda má být bohoslužba otevřená, volná, tradiční, soukromá či společná... Ale také, zda máme chválit Boha písněmi nebo scénkami...

Nestranný pozorovatel by mohl dojít k závěru, že bohoslužbu tvoří ti, kteří se jí účastní. Ve skutečnosti je to zcela opačně. Pokud se bohoslužba zaměřuje na ty, kteří se jí účastní, pak je to určitý „duchovní narcizmus“, náboženská modloslužba, nebo jinak řečeno „uctívání šelmy“.

Chris Rice k tomu napsal: „Pravé uctívání Boha není o tom, že naparádíme naše slova, procvičíme hlasivky a těla, abychom tím udělali na Boha dojem. Pravou bohoslužbou je, když se s „prázdnými rukama“ předložíme Bohu.“ A. W. Tozer definuje pravou bohoslužbu jako „poznávání svatého“.

Naším úkolem je zvát lidi k účasti na pravé bohoslužbě. Tato bohoslužba se nebude konat v den, který si vyberou lidé, ale v den sobotní, který

vybral Bůh. Tato bohoslužba není vázaná na to, co se lidem líbí, ale na touhu přiznat Bohu jeho význam a důležitost.

Spasení z víry a ze skutků

Druhým důrazem, který vyplývá z poselství třetího anděla, je otázka spasení. Ellen Whiteová píše: „Výzva třetího anděla je nejdůležitější, protože završuje poselství prvního a druhého anděla. Všichni by měli pochopit pravdy obsažené v těchto poselstvích a názorně je projevovat v každodenním životě, protože jsou důležité pro spasení.“ (Evangelism, s. 196)

Proč je poselství třetího anděla tak důležité? Osud lidí závisí na pravé bohoslužbě. Budeme věrní pouze Bohu? Nebo budeme „koketovat“ a dělat kompromisy s falešnými bohy – a tím se rouhat Bohu?

Spasení je zadarmo pro všechny, kteří přijímají Ježíše a to, co pro ně vykonal na kříži. Představa, že bychom si mohli spasení nějak zasloužit, a tak se dostat do Božího království, je zcela falešná.

Co to znamená být spasen? Ježíš na sebe vzal naše hříchy. Už se tedy nemusíme obávat, že nejsme dost dobří pro Boží království. Pro to, abychom byli spaseni, nemůžeme nic udělat. Spasení je dar, který není závislý na naší činnosti. Můžeme ho jen přijmout. Spasení tedy nemá nic společného s tím, že každý týden chodíme do sboru, nejíme vepřové maso nebo platíme desátky. Jsme spaseni vírou v Ježíše Krista. Díky jeho oběti na kříži nám Ježíš dává to, co si nemůžeme nijak zasloužit – postavení před Bohem. (Ř 3,21–24)

Ke spasení nám však Bůh dává i další dary. Třeba sobotu, která nám připomíná, že si máme odpočinout od neustálých zápasů o to, abychom byli dost dobří. V naší pošetilé snaze získat si spasení dobrými skutky nám v sobotu Bůh připomíná, že si máme odpočinout.

Boží pečeť a znamení šelmy

Závěrečná část poselství třetího anděla dává do kontrastu pečeť Boží a znamení šelmy. Jan ve 14. kapitole knihy Zjevení popisuje, že před Kristovým návratem budou dvě skupiny lidí.

První bude uctívat šelmu a obdrží její znamení – podřídí se její autoritě, jejímu viditelnému označení a bude ctít změněný Boží zákon. Druhá skupina bude složena ze skutečných Ježíšových následovníků, kteří „zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši“.

Jedna skupina lidí obdrží znamení šelmy. Právě křesťané naopak Boží pečeť. Co to znamená? Boží pečeť je symbolicky popsána jako jméno Boha a Beránka, které je napsané na čele. Takto označený člověk tedy odráží a představuje Boží charakter. Tito lidé zůstávají věrní svému Spasiteli. Rozhodli se, že budou zachovávat „Boží přikázání a věrnost Ježíši“. To znamená, že ctí všechna přikázání – včetně čtvrtého. Ellen Whiteová napsala: „Sobota čtvrtého přikázání je pečeti živého Boha.“ (VDV, s. 414; GC 640)

Ježíš zachovával sobotu – a tím dal příklad svým následovníkům. My nezachováváme sobotu proto, abychom si zasloužili spasení, ale chceme tím vyjádřit věrnost a chválu Bohu.

Slyšel jsem vyprávět o jedné ženě, která byla průvodkyní po Izraeli. Vždy byla příjemná – a to měla na starosti několik desítek turistů – dokázala je vyslechnout, zařídít jim co nejpříjemnější pobyt. Současně se starala o své dvě děti. Přesto nikdy nebyla unavená.

Tato žena měla své tajemství. Bylo napsáno v kuchyni, aby se nedalo přehlédnout. Byl to nápis, který se skládal ze dvou slov: „Ano, Pane!“

Měli bychom i my jako jednotlivci, sbory i celá církev mít stejné motto: „Ano, Pane!“

Bůh se prostřednictvím poselství třetího anděla každého z nás osobně ptá: „Budeš se podílet na mém poslání přinášet naději? Najdeš pokoj, který já dávám? Zůstaneš mi věrný?“

Odpovězme: „Ano, Pane!“

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Proč zachováváme sobotu?
- Co znamená Boží pečeť? Jak s tím souvisí zachování soboty jako bohoslužebného dne?

Pátek

ZJEVENÍ BOŽÍHO CHARAKTERU

V Atlantě ve státu Georgia existuje zvláštní restaurace. Její jméno je Gril u církve boží. Původně se totiž vůbec nejednalo o restauraci, ale o sbor, který chtěl přinést poselství o evangeliu ve městě Atlanta. Protože se však sbor dostal do finanční tísně, začali členové po shromáždění v neděli prodávat pečená kuřata. Ukázalo se, že je to dobrý způsob, jak vyřešit finanční situaci. Kuřata šla na odbyt. Dokonce tak, že se členové dohodli, že udělají kratší bohoslužby, aby bylo možné vyhovět většímu počtu zákazníků. Po čase začaly bohoslužby překážet kvetoucímu obchodu s pečenými kuřaty – proto došlo k vypuštění té „Boží“ části – a bývalý sbor se začal plně věnovat obchodování.

Někdy se může stát, že lidé opustí obor, ve kterém pracovali. Vědomí poslání se otupí. Naléhavost může přehlušit to, co je důležité.

V jakém oboru jako církev, sbor nebo jednotlivci pracujeme?

V jádru naší služby je pověření z Matouše 28,19–20: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Věřím, že dosavadní přednášky nám pomohly zopakovat si, jaké je poslání církve adventistů, a tedy i naše. Je jasné, že tímto poselstvím máme oslovit svět, získávat učedníky ze všech národů. Jak toho ale máme dosáhnout?

Znovu se podívejme do Zjevení 14. kapitoly: „Za nimi letěl třetí anděl a volal mocným hlasem: „Kdo kleká před šelmou a před její sochou, kdo přijímá její cejch na čelo či na ruku, bude pít víno Božího rozhorlení, které Bůh nalévá neředěné do číše svého hněvu;

a bude mučen ohněm a sírou před svatými anděly a před Beránkem. A jeho muka neuhasnou na věky věků a dnem ani nocí nedojde pokoje ten, kdo kleká před šelmou a jejím obrazem a nechal si vtisknout její jméno. Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.“ (Zj 14,9–12)

Naše poslání přinášet naději obsahuje jak zdůraznění Boží milosti, tak i Boží spravedlnosti. Jsme povoláni hlásat oba aspekty Božího charakteru.

Hlásání Boží spravedlnosti

Kniha Zjevení ve 14. kapitole přináší dobrou zprávu – Bůh je Bohem spravedlnosti. Nedovolí, aby hřích zůstal nepotrestán.

Spravedlnost je „zakódována v lidské DNA“. Když vidíme různá bezpráví a zločiny – zneužívání dětí, vraždy, promyšlené krádeže, občanské války, teroristické činy – ozve se v nás „touha po spravedlnosti“. Ano, zločiny by měly být potrestány. Cornel Westa napsal: „Spravedlnost je to, jak láska vypadá na veřejnosti.“ Odsouzení zla a vykonání rozsudku je proto dobrou zprávou.

Jako adventisté věříme, že zlo nebude mít poslední slovo. Bůh nebude ignorovat hřích. Den zúčtování přijde pro všechny, kteří si vyberou znamení šelmy, a ti budou „pít víno Božího rozhorlení, které Bůh nalévá neředitelé do číše svého hněvu“.

Apóstol Pavel to vyjádřil podobně: „*A je spravedlivé, že Bůh všem, kteří vás utiskují, odplatí útlakem, a vás utiskované spolu s námi vysvobodí, až se zjeví Pán Ježíš z nebe se svými mocnými anděly, aby v plameni ohně vykonal trest na těch, kteří neznají Boha, a na těch, kteří odpírají poslušnost evangeliu našeho Pána Ježíše. Jejich trestem bude věčná záhuba ,daleko od Pána a slávy jeho moci‘.“* (2 Te 1,6–9)

Při druhém příchodu Ježíše Krista bude výsledek – život, nebo smrt; nebe, nebo záhuba – dán naším vztahem s Ježíšem. Klíčová otázka v době zúčtování bude: „Znáš Boha?“ Pokud odpověď bude znít: „ano“, potom při dni soudu nalezneš milost.

Hlásání Boží milosti

Poselství třetího anděla končí dobrou zprávou o Boží milosti: „*Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši.*“ (Zj 14,12) Budme trpěliví, sestry a bratři. Kdo poslouchá Boží přikázání a zůstává věrný Ježíši, nemá se čeho bát. Naopak, na čas konce se můžeme těšit, protože víme, že při druhém příchodu Ježíše Krista se nám od našeho milujícího Boha nedostane nic jiného než milosti. Frederick Buechner to vyjádřil takto: „Ten, kdo je naším soudcem, bude nakonec tím, který nás bude nejpřijetí milovat.“ (Wishful Thinking: A Seeker's ABC, s. 58)

Soud je činem lásky. Zapomeňme na populární představy o pekle, kde Bůh je někdo, kdo rozhněvaně trestá své děti a libuje si v mučení a ohnivě věčnosti. Naopak, věčná smrt hříšných lidí je vyjádřením Boží lásky, ve kterém jim zdráhavě dává, co si sami vybrali. Bůh udělal vše, aby je zachránil. On poslal svého Syna, aby je vykoupil svou smrtí. Oni však tento dar nepřijali.

Jan zaznamenává: „*A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: ,Hle, přibýtek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi.*“ (Zj 21,3) Zde je vyjádřena podstata nebe – budeme s Bohem. Žalmista píše: „*Já však ve spravedlnosti uzřím tvoji tvář, až procitnu, budu se sytit tvým zjevem.*“ (Ž 17,15)

Již brzy budeme moci žít v přítomnosti našeho Boha. Navždy. Tak bude vypadat nebe. Proto se nevzdávejme naděje. Pokračujme ve svém poslání.

Brzy již uvidíme našeho Boha. A tak, Pane Ježíši, přijď rychle.

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Co je posláním církve?
- Co nás může odklonit od našeho poslání?
- Jak funguje Boží spravedlnost a Boží milost?

KARL HAFNER
JE AUTOREM MODLITEBNÍCH
PŘEDNÁŠEK OD PONDĚLÍ DO PÁTKU.
JE VYSVĚCENÝM KAZATELEM SBORU
V KETTERINGU V USA.

Druhá sobota

NADĚJE NA BRZKÝ JEŽÍŠŮV PŘÍCHOD

V trojandělském poselství jsou výzvy prvního, druhého a třetího anděla provázány. Důrazy trvalé a živé pravdy těchto poselství nezanikly. Satan se neustále snaží vrhnout svůj stín na tato poselství, aby Boží ostatek nerozpoznal jejich důležitost, čas a místo. Tato poselství jsou živá, a dokud bude tento čas trvat, budou vnášet svoji moc do naší náboženské zkušenosti.

Vliv těchto poselství se prohlubuje a rozšiřuje. Uvádí do pohybu zdroje jednání v tisících srdcích, přivádí k životu vzdělávací instituce, vydavatelství a zdravotní instituce. Všechno to jsou Boží nástroje ve spolupráci na velkém díle, které nám představují tito tři andělé. Trojandělské poselství upozorňuje obyvatele světa, že Kristus přichází podruhé, s mocí a velkou slávou...

Jak se přibližuje konec, zachovávejme pravdu i navzdory prudkému odporu. Není to tak, že člověk pracuje sám. Bůh pracuje v lidských myslích. Kristův příklad má být lidem předkládán v každém kázání a proslovu.

Boží přikázání a víra v Ježíše

Duha, symbol zaslíbení, přináší celému světu svědectví, že Bůh nikdy nezapomene na svůj lid.

Nechť je Ježíš naším tématem. Předávejme písemně i ústně nejenom Boží přikázání, ale také víru v Ježíše. To nejlépe podpoří pravou zbožnost.

Pokud s lidmi hovoříme o tom, že podléhají Boží vládě, jejich rozum jim říká, že to je pravda. Současně jim připomíná, že Hospodinu dluží svou věrnost. Tento život je časem našeho přezkoušení. Jsme postaveni pod vládu Boha, aby mohl zformovat náš charakter.

Přijdou na nás pokušení. Vždyť nepravost se rozrůstá a tam, kde bychom to nejméně čekali, se objeví nejtemnější nebezpečí, aby sklíčily naši duši. Ale my nesmíme podlehnout a ztratit odvahu, protože víme, že nad Božím trůnem je duha zaslíbení. Budeme vystaveni těžkým zkouškám, smrti našich blízkých, utrpení. Ježíš

však tímto všim také prošel. Tyto zkoušky jsou pro nás cenné, protože zasahují do věčnosti. Při všech událostech zde na zemi se díky trpělivosti, víře a naději formuje náš charakter pro věčný život. Všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha.

Všechny události v našem životě, které musíme zažít a v nich se rozhodovat, hrají nějakou roli. Proto je musíme pečlivě zkoumat, jsou totiž součástí naší výchovy. V budově našeho charakteru je potřeba mít pevné trámy – vždyť tato budova není určena jen pro tento život, ale především pro život věčný. Naše rozhodnutí určují, jak budeme v čase na konci pozemské historie postupovat v křesťanském růstu.

„Položil jsem na oblak svou duhu, aby byla známením smlouvy mezi mnou a zemí... rozpomenou se na svou smlouvu... a vody již nikdy nezpůsobí potopu ke zkáze všeho tvorstva.“ (Gn 9,13–15)

Duha nad Božím trůnem je svědectvím o tom, že „Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (J 3,16). Vždy při setkání s lidmi poukazujeme na Boží trůn, nad kterým se klene duha zaslíbení – Kristova spravedlnost.

Slávou zákona je Kristus. Milost a pravda se setkaly v Kristu, spravedlnost a pokoj se vzájemně objaly. Jen tehdy, když se díváme k Božímu trůnu, vyznáváme svou lítost, chválíme a děkujeme Bohu, tak se zdokonaluje náš křesťanský charakter. V tomto okamžiku představujeme světu Krista. Tehdy přebýváme v Kristu a On v nás. Obdržíme také pokoj, který převyšuje veškeré pomýšlení. Potřebujeme neustále přemýšlet o Kristu. Musíme svou mysl směřovat na Krista.

Spravedlnost a milost

Stejně jako je duha v mracích tvořena spojením slunečního světla a vody, představuje duha obklopující trůn Boží spojení milosti a spravedlnosti. Pokud je zdůrazněna pouze spravedlnost, zastíní to slávu duhy zaslíbení, která se klene nad trůnem Božím. Lidé pak uvidí pouze trest zákona. Kdyby však nebyla spravedlnost a trest, Boží vládě by chyběla stabilita. Smíšení

soudu a milosti dělá spasení úplné. Pouze když vidíme Vykupitele světa a Hospodinův zákon, můžeme zvolat: „*Dobrotivost jeho zvelebila mne.*“ (2 S 22,36 PBK)

Hřích je příčinou všeho trápení a bídy na tomto světě. Spasení, které Kristus svou obětí pro člověka získal, je to jediné, co má hodnotu a co nás zachraňuje od hříchu. V Ježíši Kristu se milost napřahuje k hříšníkovi a táhne ho k Bohu. Pokud odpoví, přijde s lítostí a vyznáním a ve víře vloží svou naději v evangelium, Bůh neopovrhne zlomeným a kajícím srdcem. Proto není Boží zákon oslaben, ale moc hříchu je zlomena. Bůh drží napřažené žezlo milosti ke kajícímu hříšníkovi.

(Ellen Whiteová –

An Appeal to Our Ministers and Conference Committees, Special Testimonies, Series A)

Připravte se na Kristův příchod

Vybízím vás, abyste se připravili na příchod Ježíše Krista v nebeských oblacích. Den za dnem vyhánějte ze svých srdcí lásku ke světu. Zažívejte společenství s Kristem ve svých zkušenostech, abyste v den soudu, až Ježíš přijde, mohli být mezi těmi, kteří se s ním v pokoji setkají. V ten den budou vykoupení zářit ve slávě Otce a Syna. Andělé hrající na zlaté harfy uvítají Krále a jeho vítězné trofeje – ty, kteří byli obmyti a vybičeni v krvi Beránka. Zazní vítězná píseň a naplní nebesa. Kristus zvítězil. Vstupuje na nebeský soud a je doprovázen svými vykoupenými, svědky toho, že jeho poslání plně utrpení a oběti nebylo zbytečné.

Naše naděje na shledání

Vzkříšení a nanebevstoupení našeho Pána jsou jasným důkazem triumfu svatých Božích nad smrtí a hrobem a také slibem, že nebe je otevřeno pro ty, kteří si vyperou roucha svého charakteru a vybičí je v krvi Beránkově. Ježíš vystoupil k Otci jako zástupce lidstva a Bůh dá těm, kteří odrážejí jeho obraz, uzřít svou slávu, kterou s ním budou sdílet.

Existuje domov pro ty, kteří jsou na zemi poutníky. Existují roucha pro spravedlivé, koruna slávy a palmová ratolest vítězství. Všechno, co nás mohlo mást v Boží prozřetelnosti, bude objasněno ve světě, který přichází. Věci, které jsou těžko pochopitelné, budou mít vysvětlení. Bude nám zjeveno tajemství milosti. Tam, kde naše omezená mysl nachází jenom zmatek a nesplněné sliby, uvidíme tu nejdokonalejší a nejkrásnější harmonii. Budeme vědět, že zkušenosti, které se nám zdály jako ty nejtěžší zkoušky, byly připraveny nekonečnou láskou. Když si uvědomíme něžnou péči toho, který způsobuje, aby všechny věci napomáhaly našemu dobru, budeme se nevýslovně radovat.

V atmosféře nebes nemůže existovat bolest. V domově vykoupených nebudou slzy ani pohřební průvody či známky truchlení. „*Nikdo z obyvatel neřekne: 'Jsem nemocen.' Lidu, který tam bydlí, bude odpuštěna nepravost.*“ (Iz 33,24) V Božím domově poplyne silný proud štěstí, který se bude prohlubovat s tím, jak bude plynout věčnost.

Stále jsme uprostřed šera a zmatku pozemských aktivit. Ale svědomitě uvažujme o budoucnosti. Nechme svou víru pronikat každodenním oblakem temnoty a hleďme na toho, kdo zemřel za hříchy světa. On otevřel brány ráje všem, kdo ho přijímají a věří v něj. Těm dává sílu, aby se stali syny a dcerami Božími.

Naděje na Ježíšův brzký příchod

Ve všech neštěstích, která nás potkala a trýznivě bolí, se můžeme těšit nadějí: „*Vždyť už jen docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se.*“ (Žd 10,37) Požehnání jsou ti služebníci, kteří budou při příchodu svého Pána zaštiženi na stráž.

Směřujeme k domovu. Ten, který nás miloval tak moc, že za nás zemřel, pro nás staví město. Nový Jeruzalém bude místem našeho odpočinutí. V Božím městě nebude žádný smutek. Nebude tam slyšet žádný nářek nad zhroutenými nadějemi a pohřbenými city. Brzy bude náš těžký oděv vyměněn za oděv svatební. Brzy budeme

svědky korunovace našeho Krále. Ti, kteří žijí v Kristu, ti, kteří zde na zemi bojovali dobrý boj víry, zazáří v království Božím slávou Vykupitele.

Nebude to trvat dlouho a uvidíme toho, v něhož skládáme svou naději. V jeho přítomnosti se budou všechny zkoušky a trápení našeho života zdát malicherné. „*Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna. Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno. Vždyť už jen ,docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se.*“ (Žd 10,35–37)

Vzhledněme, podívejme se vzhůru a dovolme své víře, aby neustále rostla. Dovolme, aby nás vedla úzkou cestou, která směřuje do bran Božího města a do skvělé, neomezené a slavné budoucnosti, která je určena vykoupeným.

(Ellen Whiteová – *Testimonies for the Church*, sv. 9, s. 285–288)

Otázky k zamyšlení a diskuzi

- Proč je trojandělské poselství tak důležité pro dnešní svět?
- Na co se nejvíce těšíš při druhém příchodu Ježíše Krista a na nové zemi?

ELLEN G. WHITEOVÁ,
BYLA JEDNÍM Z PRŮKOPNÍKŮ
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE;
JEJÍ DÍLO JE MEZI ADVENTISTY
VNÍMÁNO JAKO PROROCKÝ HLAS

„Neztrácejte proto odvahu, neboť bude bohatě odměněna. Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli toho, co bylo zaslíbeno. Vždyť už jen ,docela krátký čas, a přijde ten, který má přijít, a neopozdí se.“ (Žd 10,35–37)

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 10/2009

12x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>
Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365

Vychází: 23. 9. 2009

Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6
Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz
Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky
Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka
Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz.
Inzerce můžete zasílat na e-mail: redakce@adventorion.cz.
Foto: Archiv Adventist Review
Redakce si vyhrazuje právo dodané příspěvky krátit.
Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice
Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava